

Historie Blink-182

Petr Janoch, 2007

www.BLINK182.cz

Obsah

Předmluva.....	2
Ještě než Blink-182 byli vůbec Blink.....	3
Káčátko a králíček aneb jak byli Blink nejdřív málem čtyři a poté dva.....	4
První koncerty – tragédie.....	6
Jak byli Blink zavřeni do kobky.....	7
Konečně opravdová kapela, se vším všudy, včetně desky.....	9
Mark, Tom a Scott společně v posteli.....	13
Na scénu vstupují manažeři a promotéři. A 182.....	16
Stalo se během kariéry Blink (1).....	17
Trable s autem.....	19
Kterak se Blink-182 vrhli na dráhu zločinnosti.....	21
Bláznivé historky z podsvětí.....	23
Sníh, sníh a zase sníh.....	26
Stalo se během kariéry Blink (2).....	27
A všechno mohlo být jinak.....	28
Těžké začátky druhé desky.....	30
Vtipných videoklipů není nikdy dost.....	34
Stalo se během kariéry Blink (3).....	35
Blink-182 na horské dráze.....	36
Travis Barker.....	40
Blink-182 na vrcholu.....	42
Velké sály, ještě větší haly, největší arény.....	44
Nové tisíciletí, doba změn a zvrátů.....	47
20.....	49

Předmluva

Blink-182. Kapela, kterou milovaly a stále milují miliony fanoušků. Kapela, jejíž fanoušci patří mezi nejméně. Kapela, která inspirovala tisíce lidí a díky které vznikly stovky nových kapel. Na pop-punkovém poli byste hledali jen velmi ztěžil jinou skupinu, která by dokázala zdvihnout ze židlí tolik lidí. Všude, kde se ukázali, bylo živo.

Začínali od nuly, doslova. Byli mladí, nebyli bohatí, neuměli zpívat ani hrát. A přesto to dokázali. Stali se známými, bohatými a i když se z nich nikdy nestali virtuózy, jejich desky se prodávaly po milionech. Mark Hoppus, Tom DeLonge, Scott Raynor a Travis Barker. Tato čtveřice postupně vybudovala velkou kapelu, která vyprodávala obrovské stadiony.

Ale vše krásné jednou končí, a ani Blink-182 nebyli výjimeční. Po třinácti letech historkami nadupané historie Blink-182 se na konci února roku 2005 napsala poslední kapitola kapely.

V následujících stránkách si tak můžete přečíst, jak se z obyčejných středoškoláků stali miláckové milionů jejich vrstevníků. Tento materiál čerpá převážně z oficiální biografie kapely v podobě knihy *Tales From Beneath Your Mom*¹, stejně jako z neoficiální biografie *Blink 182 The Unauthorised Biography in words and pictures*², ale také z mých osobních znalostí, které jsem během deseti let intenzivního „studia“ Blink-182 nashromáždil.

Závěrem bych rád požádal čtenáře o shovívavost k překlepům, které se nepodařilo eliminovat.

Materiál není určen ke komerčnímu užití a je neprodejný. Byl vytvořen pro účely serveru <http://www.blink182.cz>, na kterém byl poprvé zveřejněn.

Petr Janoch, www.BLINK182.cz

---

¹ HOPPUS, Anne: *Tales From Beneath Your Mom*. Pocket Books, New York 2001. ISBN 978-0-7434-2207-9.

² FOOTMAN, Tim: *Blink 182 The Unauthorised Biography in words and pictures*. Chrome Dreams, New Malden 2002. ISBN 1-8420-168 8.

Ještě než Blink-182 byli vůbec Blink

Thomas Matthew DeLonge

Všechno začalo u Big Oily Men. To byla úplně první kapela, ve které Tom DeLonge hrál. Big Oily Men byli v podstatě Tom DeLonge, který hrál na kytaru a kdokoliv další s nějakým hudebním nástrojem, kterého Tom přemluvil, aby s ním hrál v garáži. Tuto kapelu moc lidí hrát neslyšelo. Jedinou propagací byl rukou napsaný název kapely na kus papíru strčeného za okno Tomova auta, které stálo v ulici v kalifornském městě Poway, kde DeLonge bydlel. Tento kus papíru byl jedinou nálepkou, která kdy byla vyrobena, jediný letáček. A vlastně to jediné, co tato kapela kdy vyprodukovala. Přesto je tato kratičká epizoda pro Blink-182 důležitá. Díky Big Oily Men se DeLonge naučil dvě věci: zaprvé, Tom se do hudby zamiloval. Zadruhé, kapela vždy funguje lépe, když má nějaké členy. A tak pátrání započalo.

Mark Hoppus v tu dobu bydlel v pustině, v malém pouštním kalifornském městě Ridgecrest vzdáleného čtyři hodiny cesty kamkoliv do civilizace. Město, které se nedá označit jinak než zapadákov. Společně s dalšími dvěma kamarády hrál na basovou kytaru v kapela Of All Things. Jejich repertoár tvořily covery známých punkových kapel jako The Descendents a sem tam také vymysleli něco svého. Hrávali na ohňových párty a jednou dokonce v místním hudebním klubu. Ale ničeho dalšího prostě ve městě, jako byl Ridgecrest, dosáhnout nešlo. Zejména když polovinu jeho obyvatel tvořili dělníci, kteří pracovali na místní vojenské základně. Kapela se už neměla kam rozvíjet. Mark hledal něco víc, než co mu mohlo toto malé město nabídnout. Navíc tam bylo neskutečné vedro, spousta pavouků a hadů.

„Děkuju Bohu, že jsem odešel z Ridgecrestu. Bylo to malé, ošklivé město uprostřed ničeho,“ vzpomíná Mark.

Psal se rok 1992, bylo léto a Mark Hoppus se odstěhoval do San Diega. Oficiálním důvodem bylo studium. Aspoň to řekl Mark svým rodičům. Místo toho ale začal pracovat v místním obchodě s hudbou. Mark si s sebou vzal baskytaru, zesilovač...ale jeho kapela zůstala doma. Někakou dobu se do Ridgecrestu kvůli ní vracel na víkendy. Ale po nějaké době už mu jeho šéf v práci tyto výlety netrpěl. Možná už přestal věřit pohádce, kterou mu Mark namluvil. Hoppus mu řekl, že v Ridgecrestu pracuje s mentálně postiženými dětmi a potřebuje tak být na víkendy v Ridgecrestu, aby si zde s nimi mohl hrát. Nicméně tato výmluva dlouho nevydržela a Mark se musel s kapelou rozloučit. Ale hudba mu moc chyběla.

Markus Allen Hoppus

Zhruba ve stejnou se stala ještě jedna důležitá věc. Tom byl vyhozen z powayské střední školy. Důvodem bylo to, že Tom přišel na basketbal opilý. Sice se snažil vymluvit, že díky alkoholu hru více prožívá, ale to vedení nezajímalo a Tom dostal padáka.

„Z té doby si nejmíc pamatuju na to, že jsem byl zrovna na začátku druhého pololetí,“ vzpomíná Tom. „Měli jsme nový předměty a já s jedním kamarádem jsme se rozhodli chodit do aerobiku. Jen si to představte, jste mezi 60 skákajícima ženskýma v těsných tričkách. Ale mě vyhodili a to kamaráda fakt našťvalo, protože on tam musel chodit sám.“

A tak musel Tom přestoupit do jiné místní střední školy. A tou byla Rancho Bernardo High School. Právě zde se začíná příběh Blink-182. Tom se zde spřátelil se skejterem Kerry Keyem a jeho tehdejší přítelkyní, Anne Hoppusovou. Sestrou Marka Hoppus.

„To, že mě vykopli ze školy, nebylo dobrý, ale taky to byla ta nejlepší věc, která se mi v životě stala. Protože bez toho by se nic z toho, co se děje teď, nestalo. Blink-182 se stali realitou jen díky tomu, že mě vyrazili ze školy,“ vypráví Tom.

Všichni tři, Tom, Kerry a Anne, si užívali léta tak, jako jejich ostatní vrstevníci – chodili na pláž, jezdili na skateboardu a prostě blbli. Ale jednou věcí to léto bylo jiné. Tom si neustále stěžoval a naříkal. Neskutečně moc chtěl mít kapelu. A pořád o tom mluvil.

Mark byl na tom podobně. V San Diegu byl nový, moc lidí tam neznal a tak často vyražel ven se svojí sestrou a jejími kamarády, z nichž jeden si neustále stěžoval, že mu chybí kapela. A tak se stalo, že Anne Hoppusová seznámila Toma s Markem. Psal se srpen roku 1992 a Blink-182 byli poprvé pohromadě.

Káčátko a králíček aneb jak byli Blink nejdřív málem čtyři a poté dva

Ti dva se scházeli v Tomové garáži. DeLonge si své nápady na písničky sepisoval do sešitu, který nosil všude sebou. Společně s Markem Hoppusem pak tyto nápady probírali a přidávali k tomu písničky, které napsal Mark. Celé hodiny dokázaly spolu hrát. Dokonce už na prvním společném setkání v garáži vznikly základy jedné z nejoblíbenějších písniček historie Blink-182 – Carousel.

„Okamžitě jsem cítil, že my dva máme stejný styl,“ říká DeLonge. *„Jedinej rozdíl byl v tom, že jsme hráli na jinej nástroj.“*

„Měli jsme stejný představy o písničkách, psali jsme o stejných věcech, oba jsme chtěli stejný písničky. Prostě jsme našli jeden druhého,“ přidává k tomu Hoppus.

Jakmile se jednou našli, už nikdy se od sebe nehnuli. Mark sice ještě studoval střední školu, ale rozvrh si upravil tak, že do ní chodil jen dvakrát týdně. Zbytek času trávil s kamarády, na skateboardu nebo zkoušením. A společně s Tomem si užívali neuvěřitelných dávek legrace.

Čas postupoval a Mark s Tomem si začali uvědomovat, že nechtějí-li hraním zaplácnout jen jedno léto, musí kapelu začít brát vážněji. Ale hlavně...potřebovali bubeníka. Tom znal jednoho kluka. A tak se na scéně objevil 14letý Scott Raynor, dlouhovlasý příznivec heavy-metalu, fanoušek kapely Metallica.

„Toma jsem znal ze školy Rancho Bernardo, kde probíhal souboj kapel,“ vzpomíná Scott. „Začali hrát dohromady, takovej divnej mix metalu a punku á la Descendents. Znělo to divně, ale pak přišel Mark a najednou to bylo fajn. On byl skvělým mostem mezi mnou a Tomem.“

Scott Raynor

Když tehdy Tom Scotta na onom souboji viděl, uvědomil si, že Scott je také dobrý bubeník. A tak byl přijat. Zkoušky se přesunuly z Tomové garáže do Scottova pokoje, který byl odhlučněn od zbytku domu oblíbenými platy od vajec. Dostat všechno vybavení do místnosti nebylo jednoduché a samotné pro hraní už tam opravdu bylo místa poskrovnu. Ale zkoušky se konaly pravidelně. Nikdo nikdy žádnou nezrušil.

„Scott byl od začátku velkým přínosem pro kapelu,“ říká DeLonge. „Udělal by pro ni cokoliv, první poslední. Jediný, co potřeboval, byl řidič, protože byl moc mladej a nemohl ještě mít řidičák. Tak jsem ho všude vozil a taky jsem si ho za to pěkně dobíral.“

S bubeníkem se DeLongův sen o kapele konečně začíná stávat realitou. Na oko vypadali muzikanty sice mnohem víc, než jaká byla skutečnost, ale oni tuhle práci prostě chtěli dělat. Mark, Tom a Scott zkoušeli každý den. Celé hodiny trávili psaním vlastní hudby, hodiny zkoušeli různá nastavení svých zesilovačů a zjišťovali, co který knoflík dělá. Přemýšleli, co vtipného budou říkat na skutečném koncertě, nacvičovali různé styly skoků a zjišťovali, při kterém jim to sluší nejvíc...

Možná právě v této době si kapela začala pohrávat s myšlenkou najmout zpěváka, frontmana kapely. *„Věděl jsem, že kdybych nemusel zpívat, tak bych mohl hrát mnohem komplikovanější věci na kytaru,“ vzpomíná DeLonge. „Ale když už jsem napsal písničku, tak jsem ji chtěl taky zpívat. A já s Markem jsme byli hodně přizpůsobivý, takže jsme nikoho dalšího nepotřebovali. I když mi dalo hodně práce, abych naučil Marka zpívat jako chlapa. On nejdřív chtěl zpívat všechno tak jako Barbra Straisandová.“*

A tak se kapela spokojila s tím, co měla. Mark s Tomem zpívali oba dva. Mark hrál na basovou kytaru, Tom na kytaru a Scott na bicí. Složení kapely tak bylo definitivní. A skupina

se také stala tou nejdůležitější věcí v životech jejích členů. To se nelíbilo Markové přítelkyni, která žárlila na čas, který Mark věnoval kapele místo jí. Hoppus dostal ultimátum: buď ona, nebo kapela. Jak to dopadlo, víme všichni...

Ale taky to mohlo dopadnout úplně jinak. Mark se dokonce v jedné chvíli rozhodl odejít. Ale když mu o čtyři dny později Tom řekl, že se se Scottem chystají nahrát pásku, Mark se rozhodl vrátit se. Chtěl bych zpátky v kapele.

„Viděl jsem, jak se naštvál, když jsme mu řekli, že to uděláme bez něho,“ říká DeLonge. „Nejdřív udělal to, co po něm chtěla jeho přítelkyně. Ale byl tvrdohlavý a vrátil se. Ale je jasný, že musel projít znovu celým procesem výběru. Chápete, že se prostě nemohl jen tak vrátit ke své staré práci?!“

Když se tedy definitivně ustálilo složení kapely, zbývala už jen poslední věc – její název. Nejdřív si říkali Duck Tape a dokonce měli svého maskota – roztomilé malé káčátko. Ale tento název vydržel jen chvíli. O pár dní přišel Tom s tím, že se mu mnohem víc líbí název Blink. A to se taky uchytilo. A i nyní měli svého maskota – malého králíčka. Co jiného je s punkovou scénou spjato více než malý králíček?!

První koncerty – tragédie

Na počátku roku 1993 byla kapela kompletní. Měla vlastní písničky, měla vlastní styl. Měla jméno i svého králíčka. A tak se pustila do nahrávání, můžeme-li to tak vůbec nazvat, dema – Flyswatter.

„Říkal jsem si, že jméno Flyswatter (plácačka na mouchy) by bylo super. Je to sice o ničem, ale zní to skvěle,“ vzpomíná na tuto dobu Mark Hoppus. „A jako obal jsme použili moje kresby á la moderní umění.“

Písničky na Flyswatter byly ve skutečnosti nahrány živě, bez jakýchkoliv úprav, mixu, prostě nic, co se běžně používá, aby nahrávka zněla lépe. Tom potom

udělal několik kopií a pár jich prodal během přestávek děckům ve škole. A tím veškerý obchod skončil.

„Lidi se mě pořád ptají, kde by sehnali Flyswatter,“ říká Tom DeLonge. „Já si vždycky říkám, Ty vole, kdybys jen věděl, co vlastně chceš. Je to jako bys chtěl sbírat hovna‘. Je to jen pár písniček nahraných v obýváku. Neuměli jsme zpívat ani hrát. A na nahrávce vlastně ani nic neslyšíte. Je to prostě hmus.“

Ale i přes otřesnou kvalitu nahrávky to kapele pomohlo. Zanedlouho se už chystala na svůj vůbec první koncert. Ten proběhl jednu úterní noc v nočním klubu Spirit Club, kam se mohlo až od 21 let (tento věk je v USA považován za dospělost). Vlastně to nebyl ani tak klub, jako spíš bar, který občas pořádal malé koncerty. Kapely zde hrály zadarmo a samy si musely zajistit prodej lístků. Peníze z těch, co prodaly, si mohly ponechat. Neprodané lístky musely kapely vrátit. Když se Blink chystali na svůj první koncert, vrátili klubu všechny lístky, které dostali k prodeji...

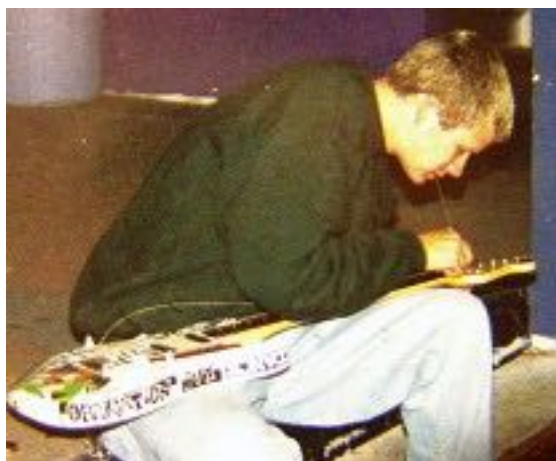
„Neznali jsme nikoho, komu by bylo 21 let,“ říká DeLonge. „Ani nám nebylo 21. My jsme ani nemohli jít dovnitř předtím, než jsme měli hrát. Museli jsme celý večer čekat venku.“

„Nikdo tam nebyl,“ přidává k tomu Mark. „Jen my, náš kamarád Cam, kterej jedinej byl dost starej na to, aby tam vůbec mohl přijít, jeden ožralej motorkář a barmani. To bylo všechno. A nevím proč, ale já byl nervózní.“

Druhý koncert Blink proběhl v dnes již zavřeném obchodě Alley Kat Records v San Diegu. Na program byly dvě kapely, Blink začínaly. Ta druhá skupina byla šílená hardcore goth kapela, jejíž jméno si nikdo nikdy nezapamatoval. Na obě kapely se přišlo podívat asi deset lidí. A všech těch deset lidí byli kamarádi, kteří přišli podpořit Blink, kteří zavalili letáčky místní střední školy. A ačkoliv na druhou kapelu nikdo nepřišel, v porovnání s Blink byli profici – měli dokonce vlastní světelnou show. Navíc organizátoři nebyli zrovna šikulové a tak se stalo, že Tom dostal přes mikrofon ránu elektrickým proudem, přičemž jeho pusa dostala křeč. To ohromně pobavilo holku, po které DeLonge tehdy prahnul. Druhý koncert se prostě nepovedl.

Ale jim to bylo jedno. Měli kapelu, měli nahrávku a konečně hráli koncerty. Ty se pomalu ale jistě stávaly víc a víc pravidelnější. Studenti powayské střední školy, kteří Toma milovali už dříve (dokonce jej zvolili místním králem plesu), se o kapelu začali také zajímat. A Blink byli hrdí na to, co během krátké doby dokázali. Od založení kapely v létě roku 1992 se naučili hrát s jen pár chybami a hráli před opravdovými lidmi. A dokonce měli odvahu na nahrání prvního dema. A to všechno během zhruba jednoho roku, co se znají. Jejich kariéra začínala.

Jak byli Blink zavřeni do kobky

První koncerty Blink se moc nepovedly. Ale jejich počet neustále narůstal. A i když publikum tvořili převážně kamarádi ze školy, změna byla již na dohled. Kapela si totiž našla vlastní cestu, jak se představit více lidem. Tehdy fungoval v San Diegu velmi oblíbený klub Soma, na původní adrese na Market Street. Klub byl rozdělen na dvě

patra – v tom vrchním a hlavním hrály slavné kapely jako NOFX nebo Green Day, zatímco začínající kapely měly vyhrazen prostor ve sklepení, v místnosti, které se říkalo příznačně – kobka.

Kobka byla malá místnost, ve které bylo malé pódium jen pár centimetrů nad zemí, na kterém nebylo prakticky k hnutí. A moc větší prostor nemělo ani publikum. V kobce platilo jen jedno pravidlo – kapela se musela zdržovat jen na jevišti. Skupiny to většinou dodržovaly, protože zde mohly oslovit hodně lidí. Headlinery koncertů v tomto klubu byly často také malé místní kapely. A předkapely jim dělaly ještě menší místní kapely. A Blink byli právě jednou z těchto ještě menších místních kapel.

Vybavení kapely se zpočátku vešlo do velké, rodinné, dodávky Markové maminky. Sice to nebylo auto, ve kterém se mladý punk-rocker rád ukazoval, ale bylo jediné s dostatečně velkým prostorem, kam se vešlo veškeré vybavení kapely. Každý koncert v kobce museli Mark, Tom a Scott všechno vybavení ručně nosit po schodech do sklepa. Tam pak hrávali pro třicet, čtyřicet lidí, z nichž většina se přišla podívat na jiné kapely. Jen pár přišlo kvůli Blink, a to byli především kamarádi.

„Pamatuju si, jak jsem se pokaždé bál, že se bouchnu hlavou o strop, protože tam bylo tak těsno,“ vzpomíná Mark Hoppus. *„Ale hrát tam bylo úžasný. Kobka byla skvělá. Je skvělý, když nějaký klub dává šanci malým začínajícím kapelám šanci představit se třiceti, čtyřiceti lidem.“*

„Hrát v kobce bylo skvělý,“ říká Tom DeLonge. *„Živě si pamatuju, jak jsem sedával před klubem a divil se, že mě čeká skutečnej koncert ve skutečným klubu. Ale taky jsem byl nakrknutej, protože jsem věděl, že za hodinu bude po všem a my musíme čekat další měsíc, až tam zase budeme moct hrát.“*

Ale s přibývajícimi koncerty v kobce rostla u kluků chuť po větších koncertech; takových, jako v prvním patře klubu. Ale to nejdřív museli dokázat vedení klubu, že jsou kapela, která to myslí vážně. A tak museli uspořádat koncert v kobce, na který se musí přijít podívat hodně lidí. A tak se „kvalifikovat“ do prvního patra. Pokud by přišlo sto lidí, kteří u vstupu řeknou „Blink“, může kapela hrát na hlavním pódium. Ale jak přilákat sto lidí? Bohužel tolik kamarádů neměli a tolik lidí je ani neznalo. Potřebovali ještě více koncertů...

A DeLonge na tom opravdu tvrdě pracoval. I když to byli všichni tři, kdo měl zájem na úspěchu kapely, Tom byl ten, kdo ve skutečnosti všechno vedl. Pro kapelu byl schopný udělat cokoliv. Na zkoušku tak jednou donesl magnetofon, na němž nahráli pásku, kterou pak poslali všem promotérům v San Diegu. Těm pak neustále volal, dokud od nich Blink nedostali nějakou šanci hrát. Volal ředitelům místních středních škol a říkal jim, že Blink jsou vysoce motivující kapela s důrazem na protidrogovou tematiku. Jeho cílem bylo, aby Blink mohli hrát během pauz na obědy nebo na

různých shromážděních ve školách. Tom byl v tomto neúnavný a nestyděl se udělat cokoliv, co by pomohlo kapele.

„Já chtěl prostě pořád hrát,“ říká Tom. „I když jsem byl v práci, tak jsem pořád těm lidem volal. Do škol jsem nosil letáky a poslal jsem snad milion našich pásek. Jak moc jsem tehdy chtěl hrát nějaký koncerty!“

A všechny tyto snahy Toma nevyšly v niveč. Blink hrávali koncerty pravidelně. A s přibývajícimi koncerty se rozrůstalo také publikum. Blink se stávali v San Diegu víc a víc známější, to vše díky tomu, že je lidé mohli slyšet téměř každý víkend. Blink měli také jednu výhodu – v San Diegu vyčnívali. V polovině devadesátých let bylo San Diego známé hlavně tvrdými rockovými kapelami, např. Rocket from the Crypt nebo Fluf. A kapela složená ze skaterů, která na koncertech mluví o prdění a hrající rychlý a melodický punk-rock, tehdy budila pozornost. A přesně takovou kapelou Blink tehdy byli. A tak se konečně stalo, že v publiku se stále častěji začaly objevovat tváře, které nikdo dřív před tím neviděl. A bylo jich hodně.

Blink nakonec nikdy neměli šanci zahrát na hlavním jevišti v klubu Soma. Ale nebylo to z důvodu, že nesehnali stovku lidí, která by se na ně chtěla přijít podívat. Ještě než shromáždili dostatečně velký počet fanoušků, původní klub Soma byl uzavřen a přestěhoval se. Nový klub Soma sice už neměl kobku, ale za to měl vedlejší pódium. Základní myšlenka tak zůstala stejná.

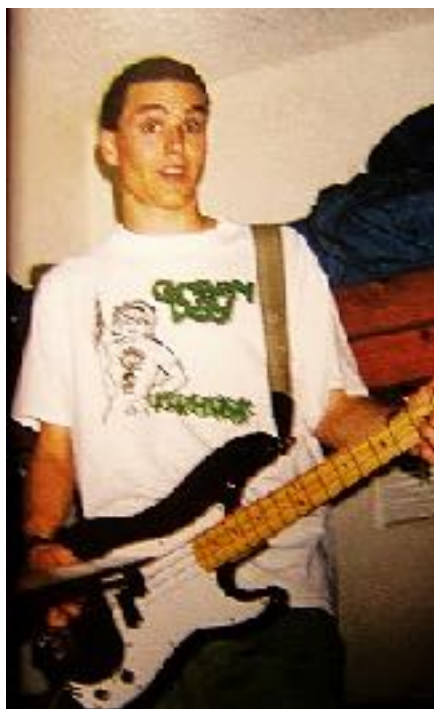
„Soma byl takovej náš druhej domov,“ vzpomíná Mark. „Všichni mladí, kteří se nezajímali o fotbal nebo nějaký plesy chodili sem. Všichni sem chodili, aby viděli svoje kamarády a mrkli se na kapely. Každý víkend. Hrát tam byla vždy paráda.“

Krátce po znovuotevření klubu hráli Blink na vedlejším jevišti, jako hlavní kapela. Aby se dostali sem, museli pracovat tvrdě a dlouho. A tuto šanci využili naplno. Tehdy si získali všechny přítomné. Místnost s vedlejším pódium byla totálně zaplněná a když Blink začali hrát, celý dav se rozpochyboval. Mezi písničkami Tom s Markem vtipkoval na téma hovínek, masturbace a samozřejmě, holek.

„Lidi pořád chodili a chodili,“ říká Tom. „Polovinu z nich jsem neznal. Bylo tam nějakých 140 lidí. Bylo to trochu děsivý, víte byl to náš koncert a oni všichni přišli na nás! Byl jsem posranej strachy, že budeme hrát špatně nebo tak.“

Ale koncert dopadl dobře. Publikum se výtečně bavilo a s nimi se bavili i Blink. Bylo to jako na zkoušce, jen tam bylo 140 lidí víc. Konečně. Konečně si vysloužili právo hrát na hlavním, velkém, pódium.

Konečně opravdová kapela, se vším všudy, včetně desky

První velký koncert Blink proběhl jeden čtvrteční večer, na hlavním pódiu v klubu Soma. Tehdy začala pro kapelu nová éra – velkých koncertů. Ale ty ještě větší teprve měly přijít. V letech 1993 a 1994 dělali Blink vlastně jen jedině – hráli koncerty. Téměř každý víkend jste je mohli vidět na nějakém pódiu, ať už jako hlavní kapela na vedlejším pódiu v Soma klubu, nebo jako předkapela na hlavním jevišti. Nebo v úplně jiném klubu pro mladé v oblasti San Diega. Několikrát dokonce hráli ve střediscích YMCA. Jediným místem, kde fanoušci hledali Blink marně, byly kluby pro dospělé, kam se jejich vrstevníci nestahovali. A Blink o jiné fanoušky vlastně ani nestáli a s jinými nebyli šťastní.

„Byli jsme stejní děcka, jako naši fanoušci,“ říká Tom. „Víte, chodili jsme do školy, zkoušeli balit holky a prostě blbli. A o tom jsme taky zpívali, to co jsme dělali my i naše publiku. Myslím, že proto nás lidi měli rádi. Prostě nás znali.“

Během relativně krátké doby kapela urazila dlouhou cestu, která začala v Tomově garáži. Blink už byla skutečná kapela, měla své koncerty a měla své fanoušky. Chybělo už jen jedině – album. Skutečnou desku, ne nějakou nahrávku ze Scottového pokoje.

Mark v tuto dobu stále ještě pracoval v obchodě s deskami, aspoň on tak svoji činnost tak nazýval prací. Jeho šéf Pat Secor měl hudbu hodně rád. Secor začal pracovat v této branži, protože se chtěl dozvědět něco o obchodní stránce hudebního průmyslu. Když Mark zrovna netrávil čas v práci sledováním televize (což nesměl), nebo zrovna nejedl (v obchodě se jíst nesmělo), neukazoval se v obyčejném tričku (jiné triko než s límečkem bylo zakázáno) a kšiltovkou (čepice byly tabu) a modrými vlasy (zaměstnanci museli mít přírodní barvu vlasů), nebo když zrovna neignoroval zákazníky, on a Pat spolu pořád mluvili o hudebním světě.

„Můj šéf byl zároveň můj kamarád,“ vzpomíná Mark. „Měli jsme rádi stejnou hudbu a pořád jsme si povídali. On chtěl založit vlastní label a my jsme chtěli vydat demo desku. Tak nám nabídnul, že nám půjčí nějaké peníze, a než mu je splatíme, tak si budeme dělit zisk. A tak jsme se za jeho a naše peníze dostali do studia.“

„Pat byl první člověk, kterej nám věřil,“ říká o této době Scott.

Tato demo nahrávka je známa pod názvem „Buddha“. Nahrána byla v kalifornském městě Santee v Doubletime Studios. Technika tehdy dělal Heft Forrest, který za pouhé tři dny a za směšný rozpočet udělal to nejlepší, co jen mohl. V tu dobu byl Mark navíc nemocný a všechno se navíc muselo sladit s jeho rozvrhem ve škole a jeho prací. Ale podařilo se, první opravdová nahrávka byla na světě.

„Pamatuju si, jak jsme byli totálně paf z těch hudebních efektů, který měli ve studiu,“ vzpomíná Tom. „Nahrávání nám trvalo tři večery a několik hodin jsme strávili přidáváním různých efektů, protože jsme si mysleli, že to bude znít legračně.“

Na obal se použilo jen pár fotek, které pořídil dobrý kamarád Cam Jones. Mark a Cam strávili jedno odpoledne focením „uměleckých“ fotografií, které pořizovali na Scottově dvorku. Soška budhy na obalu byl dárek od Markova nevlastního otce. Mark si prostě myslel, že soška vypadá dobře a tak ji s sebou jednou vzal na focení. Když pak fotky vyvolali, šli do místního kopírovacího obchodu, kde si pak hráli s barvami, než byli spokojení. Část bookletu s texty písniček byla také jednoduchá – ručně napsaná a tisíckrát okopírovaná. Byla to jednoduše amatérská deska se vším všudy.

Ale ani to nemělo vliv na to nejdůležitější – na písničky. A ty byly dobré. Byly výsledkem usilovné práce Toma a Marka, kteří byli v tomto směru perfekcionalisté. Písničky byla jedna z mála oblastí, ve které se kapela snažila o to nejlepší.

„Jediné, na čem nám záleželo, byly písničky,“ říká Mark. „To byl náš jediný cíl. Psát skvělé písničky. Nemuseli jsme zahrát každý koncert perfektně, nemuseli jsme všechno udělat nejlíp, nemuseli jsme podat nejlepší výkon, ale museli jsme mít dobré písničky.“

„Myslím, že nejlepší bylo to, že jsme jako kapela zpívali o věcech, se kterými se mohly děcka ztotožnit,“ dumá Tom. „Psali jsme písničky o věcech, který děcka znají. Ale bylo taky hodně důležitý lidi rozesmát. Na konci nahrávání Buddha jsme tak strávili mnohem víc času nad zlepšováním těch vtipných písniček než těch ostatních.“

A několik těchto písniček si kapela oblíbila. A fanoušci také. Několik let po vydání tohoto dema byly písničky natolik přitažlivé, že je label Kung Fu Records vydal na CD a nahrávka se tak stala poprvé dostupná všem fanouškům.

Ale v době, kdy Blink neměli ani ponětí, co je to distribuce, dostat demo k fanouškům dalo o hodně víc práce. Tom a Mark tak jednou museli zajet pro nahrávku na kazetách. Ve skutečnosti to byly dvě krabice – v jedné kazety a v druhé obaly k nim. Poté jeli do kopírovacího obchodu, kde udělali obaly na kazety. A nakonec to všechno dovezli do Markova domova, který stále bydlel s rodiči. A tak se celá Markova rodina během sledování televize zapojila do kompletování. Když bylo vše poskládáno, Mark nasedl do auta a kazety rozvezl po různých obchodech s hudbou ve městě.

„Pořád si dobře pamatuju, jak jsem jezdil po městě a hledal obchody, kam bych dal naše kazety,“ říká Mark. „A protože se prodávaly, tak jsem se často do těch obchodů vracel. A i

když jeden obchod prodal třeba jednu kazetu, druhý třeba dvě, ta to znamenalo, že někdo přijde do obchodu a chce si koupit něco, co jsme my vytvořili. A to byl úžasném pocit.“

Kazety se také prodávaly na koncertech Blink. A to rychle. Starší fanoušci je chtěli, aby si mohli kapelou pouštět v autech. Noví fanoušci prostě chtěli opět slyšet to, co se jim zrovna zalíbilo. Ať už byl motiv jakýkoliv, lidé prostě nahrávku chtěli. A tak Mark s Tomem stále častěji jezdili do továrny, kde vyzvedávali další a další krabice s kazetami. Navíc v tu dobu začali Blink prodávat také svá trika. Tom a Mark si při této příležitosti zařídili obchůdek v Markově garáži. Nebyla moc pěkná, profesionální, extra kvalitní trička jako měly slavné kapely. Byla to pouze podomácku udělaná trika. Chtěli si udělat vlastní trička a technologii výroby zkoušeli na všem, co se doma nabízelo – polštáře, prostěradla, boxerky... Tehdy bylo všechno od

inkoustu a různých chemikálií, které zase inkoust vymazávaly. Ale trika nakonec byla na světě.

„Naše první trika byly fakt šílený,“ směje se Mark. „Vlastně ano nedávaly smysl. Na přední straně byla nějaký podivnej motiv čehosi a vzadu tuším nápis ‚Mladý divný prso‘. Vůbec netuším, co jsme tím mysleli. Jednou jsme dostali extra zakázku od jednoho kamaráda – prej jestli mu můžeme oddělat ten prsatej nápis z trička?“

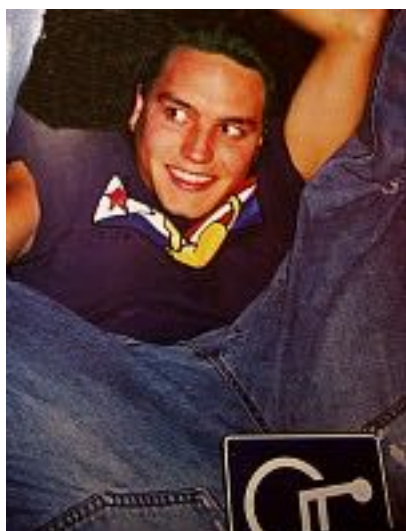
Ale i přes to se také trika prodávala. Ano, neprodaly se jich tisíce ani stovky, ale na tom nezáleží. Ale to, že se našel někdo, kdo nosil triko Blink, na kterém byl nápis „Mladý divný prso“ byl pro kapelu dostatečným potěšením.

Kapela se tam pomalu ale jistě stala vším pro Marka, Tom a Scotta. S tím ovšem také souvisí fakt, kterého si byly dobře vědomi – kapelu ovlivňují také různé věci zvenčí, ať už je ten vliv dobrý či nikoliv. A tak se stalo, že když se začala kapela konečně pořádně fungovat, Scottovi rodiče prodali dům v Poway a přestěhovali se do Rena, města v Nevadě. A svého syna, který stále ještě chodil na střední školu vzali s sebou. Blink ztratili svého bubeníka. Brzy jej nahradili muzikantem Mikem Kriplem, ale Tom s Markem chtěli zpět svého bubeníka. A tak několik měsíců usilovně šetřili, aby mohli Scottovi platit letenky na koncerty. Scott nakonec přesvědčil rodiče, aby mu dovolili se přestěhovat zpět do San Diega, kde žil s Markovou rodinou. Kapela tak byla opět pohromadě a mohla pokračovat v cestě za úspěchem.

„Léto, kdy jsem bydlel s Markovou rodinou, bylo moje asi nejlepší léto v životě,“ vzpomíná Scott. „Z domova jsem odešel v 17 letech, koupili jsme dodávku, natočili první videoklip... Měl jsme své sny a ty se začínaly plnit.“

A Mark, Tom a Scott nebyli jediní, kdo vnímali, že Blink mají úspěch. Na obzoru se již rýsovaly věci, které sice sami ovlivnit nemohli, ale pro kapelu měly znamenat změny k lepšímu.

Mark, Tom a Scott společně v posteli

Když Blink začínali, bylo San Diego přezdíváno jako „Druhý Seattle“. V jeho srdci bujela pestrá hudební scéna a její tepnou byl místní nezávislý label Cargo Records. Nahrát desku je sen snad každé kapely. A Cargo Records se tento sen Blink chystal splnit.

Kapela měla na straně labelu dva spojence – Brahm Goodis byl mladý skater a čerstvý fanoušek Blink. Jeho otec byl Eric Goodis, prezident Cargo Records. Brahm dobře věděl, že jeho otec chtěl, aby se vydavatelství zaměřovali na více hudebních stylů, a tak jej napadlo, že by se Blink mohli hodit a přinesl otci kazetu s nahrávkou Blink.

Kapela také pomohl kytarista kapely Fluf, který si říkal 0. Ten byl v San Diegu velmi známý, jeho kapela spadala pod Cargo Records a celkově měl nemalý vliv na hudební scénu v San Diegu. 0 viděl v Blink potenciál, a tak se jim snažil pomáhat. Společně pak s Brahmem přiměli Erica Goodise, aby se přišel podívat na koncert Blink. A to byl samotný počátek všeho. Když poprvé Mark, Tom a Scott přišli do kanceláře v Cargo Music, měli docela strach.

„Nebyli jsme ještě ani dospělí,“ říká Mark. „A najednou jsme seděli v kanceláři, kde zvonily telefony, kde za skutečným stolem seděli lidi, kteří celý den pracovali s hudbou.“

Eric Goodis udělal kapele nabídku. Nahrávka Buddha se prodávala velmi dobře a stala se hitem místních prodejců s hudbou. Ale Eric chtěl začít postupně a nabídl kapele vydání sedmipalcového vinylu. A i když byli poprvé v podobné kanceláři, Blink dobře věděli, že toto není cesta, kterou se chtějí vydat. Kapela by už ráda vydala svoji nahrávku na CD. A byla to připravená udělat s podporou labelu, nebo i bez ní. Měla ušetřené nějaká peníze a byla domluvena s jednou místní kapelou, že s její pomocí nahraje a sama vydá nahrávku, pokud to bude potřeba. Když toto zjistil Eric, stáhnul svoji původní nabídku a souhlasil s podpisem smlouvy s Blink na zkušební dobu. Tak moc je nechtěl ztratit.

„Byli jsme u vytržení. Myslím, že nikdo z nás tu smlouvu ani nečetl,“ vzpomíná Mark. „Dali nám ji a my jsme prostě řekl ‚Paráda, to bereme‘. Myslím, že jsme neměli nějakého právníka nebo někoho, kdo by se na to podíval. Byli jsme z toho tak pryč, že s náma někdo podepisuje smlouvu.“

„Eric Goodies se s náma vsadil, když jsme podepsali smlouvu,“ říká Tom. „Říkal, že neprodáme víc jak 3000 kopií. Teď se blížíme k počtu 300 000. Tu sázku jsme vyhráli.“

Smlouvu vzali a bez řeči podepsali. Ve skutečnosti to byl pouze Mark, kdo ji za kapelu podepsal. Scott v tu dobu ještě nebyl zletilý a podepsat ji nemohl a v den, kdy se smlouva podepisovala, byl Tom v práci a nemohl se uvolnit. A tak, aby Mark splnil podmínky smlouvy, za Toma se podepsala jedna Markova kamarádka. V labelu si nikdo podivného podpisu DeLonga nevšiml, stejně jako, že všechny další podpisy byly jiné. Smlouva byla hotová krátce před tím, že kapela zamířila do studia. Tentokrát nahrávali v Los Angeles, ve slavných Westbeach Studios. Což bylo pro kapelu další velké vzrušení.

„To byla posvátná půda,“ říká Mark. „Jako byste šli do kostela, nebo tak. Nahrávaly tam velké kapely – Bad Religion, NOFX, Face to Face a další. Měli jsme k tomu místu respekt.“

A aby ten respekt byl ještě větší, Tom nahrával přes zesilovač Mr. Bretta, kytaristy Bad Religion. Celá kapela cítila nějaké spojení s těmi velkými skupinami. A cítila se propojena ještě víc, když nešťastnou náhodou zničili jeden z Mr. Brettových mikrofonů. A studio bylo tak milé, že chtělo po mladé chudé kapele toto drahé vybavení zaplatit.

„Nevím, co jsme si mysleli. Plánovali jsme zase třídní nahrávání, stejně jako u Buddha, ale to prostě nešlo u skutečné desky,“ říká Mark.

Blink si rezervovali pouze tři dny ve studiu, takže pracovali pod velkým časovým stresem. Mark, Tom ani Scott navíc moc dobře Los Angeles neznali, a tak když do studia jeli poprvé, ztratili se. A zpozdili se o tři hodiny. Když se konečně dostali do studia, hned se pustili do práce. I přes časový stres šlo nahrávání dobře.

„Opravdu jsme chtěli udělat dobrou desku,“ říká Mark. „Pracovali jsme deset, dvanáct hodin v kuse, ani jsme neměli pauzy na jídlo. A lidi, kteří nám pomáhali, byli prostě úžasní.“

Desku produkoval 0, kytarista z Fluf, ve studiu se neustále pohyboval Steve z Ten Foot Pole, který se vším pomáhal.

„To byla paráda, že nám Steve pomáhal. Jeho kapelu jsem miloval a najednou tu byl s náma a pomáhal mojí kapele a říkal, že se mu naše hudba líbí. Znamenalo to hodně,“ říká Mark.

„Z nahrávání Cheshire Cat si pamatuju na jednoho technika. Jmenoval se Steve, ne ten z Ten Foot People, jinej. A ten když jedl, tak klečel na zemi, zadek měl vystrčený a jedl rukama. Bylo to fakt divný,“ přidává k tomu Tom.

Po dlouhém pracovním dni odjela kapela do hotelu, aby si odpočinula. Měli domluvenou rezervaci v jednom hotelu blízko studia s pokojem, ve kterém byly dvě dvoupatrové postele.

Když ale Blink přišli na pokoj, zjistili, že tam nejsou dvě dvoupatrové postele, jak požadovali. Místo toho tam byla jedna velká, manželská postel. Ale všem to bylo jedno. Po únavné práci ve studiu byli všichni rádi, že vidí postel, a tak si ustlali společně. A takto spali všechny tři noci. Tomovi se zdály děsivé sny o lyžování, mlátil sebou ve spánku a budil ostatní. A budil se kupodivu unavený, zatímco ostatní se probouzeli ve skvělé náladě s úsměvy na rtech.

Zázrak všech zázraků – deska byla během tří dní nahraná. Při zpětném pohledu je tato kratičká doba sice slyšet, ale tehdy byl pro kapelu obrovský úspěch mít takto kvalitní nahrávku. Album obsahovalo několik písniček z předchozího dema Buddha, stejně jako nové písničky, které byly rychlé a jednoduše lepší než ty starší. A hlavně – byly na CD, které si mohli lidé koupit v obchodech.

Desku pojmenovali po kočce z Alenky v říši divů. Na obalu je siamská kočka s vybarvenýma očima. Tuto fotku Blink použili z kalendáře, který našli ve skladě, kde pracoval Tom. Skupina požádala o použití fotografie, ale společnost vyrábějící kalendář jejich žádost nejprve zamítla. Přesto si kapela najala grafika z Cargo Records, aby fotku upravil. Přitom se řešila autorská práva.

Nakonec bylo vše vyřízeno a bylo to oficiální – Blink měli své první skutečné album. A brzy se měli také dočkat své písničky v rádiu. M&M's byla písnička, která se zalíbila fanouškům a také Mike Halloranovi, který dělal DJ v rádiu 91X. Ten se zároveň stal prvním DJ na světě, který do vysílání rádia zařadil nějakou písničku Blink.

Když poprvé Mark, Tom a Scott uslyšeli svůj song v rádiu, byli z toho prostě mimo. Tom zrovna jel v autě, když uslyšel svoji písničku, stáhnul okénko a na všechny křičel, aby si pustili rádio.

„Křičel jsem dokonce na lidi, co jeli zrovna na kole,“ směje se Tom. „Blázen, na kolech obvykle nebývají rádia. Ale mně to bylo jedno, protože moji písničku zrovna hráli v rádiu.“

Cesta pokračovala – kapela měla již album, písničku v rádiu. Zbývalo jediné. Televize. A k tomu potřebovala videoklip...

Na scénu vstupují manažeři a promotéři. A 182

Spolupráce s labelem Cargo byla pro Blink prospěšná. Pomohl jim s natočením debutové desky a krátce poté také kapele poskytl malý rozpočet pro natočení prvního hudebního videoklipu. A tento rozpočet byl opravdu malý. Málokterý videoklip stojí méně než půl milionu dolarů, ale na klip k M&M's muselo stačit pouhých 10 tisíc dolarů. Režie se ujal Darren Doe, který měl zkušenosti s prací s MxPx nebo Pennywise.

Děj videoklipu byl jednoduchý: členové kapely se probouzejí vedle svých přítelkyň, kterým každý něco ukradne. Poté se potichu z domu vykradou, aby se všichni potkali v Belmont Parku, kde prostě blbnou. Nakonec dorazí do kubu Soma, kde mají odehrát koncert. Na místě je ovšem čekají přítelkyně, následuje střelba z pistolí, kluci si klestí cestu na pódium, nicméně poté si uvědomí, že koncert byl zrušen. Haha!

„Díky věcem jako natáčení videoklipů si připadáte jako ve snu,“ říká Mark. „Nic moc jsme s tím videem neplánovali, ale tehdy jsem si připadal jako rocková hvězda. Víte, my jsme si platili modelky! Platili jsme jim za to, aby s náma byly celej den!“

Video se nakonec dostalo na několik kompilací a dokonce bylo zakázáno na MTV. Mohly za to ony tři holky s pistolemi. Nicméně, se základnou věrných fanoušků, písničkou v rádiu a zakázaným videoklipem se deska „Cheshire Cat“ prodávala čím dál lépe. A tak se stalo, že Blink už nebyli jen místní kapelou ze San Diega. Naopak se začínali pokukovat za hranice okresu. A to nejdůležitější, vzbudili pozornost Ricka DeVoe.

Rick DeVoe vyrostl v punk-surfářské scéně v jižní Kalifornii, chodil na večírky a zajímal se o nové kapely. Svět punk-rocku miloval tak moc, že když dospěl, odmítl jej opustit. Svoji vášeň proměnil v zaměstnání; nejprve jako jeden z nejrespektovanějších promotérů v punkové oblasti v Americe. Později jako jeden z nejrespektovanějších manažerů. V San Diegu si založil promoční společnost Big Dummy, která spadala pod křídla Bill Silva Presents. Rick byl prvním promotérem The Offspring a spolupracoval také s Pennywise. Staral se také o zájmy Unwritten Law v San Diegu. A nakonec, chtěl se stát manažerem Blink.

Blink z toho měli velkou radost. Tom DeLonge dal pro Ricka rychle dohromady sadu tiskových materiálů, které tvořily jen kopie fanzinů, recenzí a pár obrázků s motivy Blink, které Tom nakreslil.

„Modlil jsem se, abychom mohli pracovat s tímto chlápkem,“ vzpomíná Tom. „Byl to skvělej punkovej promotér, kterej dělal úžasný koncerty s The Offspring, NOFX nebo Pennywise. A já chtěl mezi těmato kapelama taky hrát.“

Přání kapely se splnilo a Rick DeVoe s ní podepsal smlouvu. Byla to perfektní shoda. Rick se s Blink okamžitě sprátelil; slíbil, že pro ni udělá všechno, co jen bude moct. A tento slib také splnil. Brzy po zahájení spolupráce upozornil na kapelu DeVoe také dalšího strážného anděla – Ricka Bondeho z Tahoe Agency. Tato společnost zařizovala velké punkové (i jiné) koncerty. Rick Bonde Blink věřil od začátku a hned jim domluvil koncerty, i když do té doby nikdy nehráli mimo oblast jižní Kalifornie. V těchto dnech Rick Bonde trávil celé hodiny se svojí ženou Jean plánováním minuturné a koncertů pro Blink, na kterých kapela obvykle nevydělala víc než 25 dolarů. A protože Rick a Jean byli placeni procentuálně ze zisku, dostávali obvykle tak 5 dolarů za několikahodinovou práci. Ale jejich ochota dala Blink možnost podívat se za hranice okresu a navýšit tak počet svých fanoušků. Rick a Jean spolupracovali s Blink až do roku 2000, kdy Tahoe Agency oficiálně ukončila činnost. Těch několik společných let mělo ale pro Blink rozhodující význam, a to vzhledem ke kariéře, tak k osobním životům členů kapely.

Ale „Cheshire Cat“ neznamovala jen dobré věci. Díky debutové desce si kapely všimli další Blink - jedna irská techno-kapela, o které ti Blink ze San Diega neměli ani tušení. A Irové chtěli, aby Američané přestali používat stejný název pro kapelu. A protože se kluci tehdy nechtěli pouštět do právnických bitev, svolili se změnou názvu. Ale názvu Blink přeci jen nevzdali úplně, znamenal pro kapelu totiž hodně. Museli pracovat hodně tvrdě, aby je lidé znali. Jako Blink. A tak, aby se odlišili od irských Blink, kluci ze San Diega jednoduše přidali za název číslovku. A proč 182? Jednouše, byla to náhoda; číslo nemá žádný význam. I když si Mark a Tom občas rádi vystřelili z fanoušků a sem tam plácli nějaké pseudo-teorie o tajemném čísle. Pravdou ovšem je, že 182 neznamena nic... A tak, Blink-182 byli na světě.

Stalo se během kariéry Blink (1)

Bláznivé kousky Ricka DeVoe, část první

V roce 1997 byli Blink-182 na turné na Floridě. Rick DeVoe tehdy za kapelou přijel, aby pomohl s několika koncerty. Jeden večer si Rick udělal pauzu, relaxoval a popíjel s přáteli. A jako vždy, když Rick popíjel alkohol, děly se zajímavé věci.

Klub, ve kterém Blink-182 hráli, byl hned vedle pánského striptýzového klubu. Vlastně jedny dveře vedly do dvou těchto klubů. Striptýzový klub byl plný ječících žen, které házely očka po striptérech na jevišti. A rozhodně se v tomto klubu dělo víc věcí, než v místě, kde hráli Blink-182.

Ti se před koncert bavili tím, že stáli ve dveřích a nakukovali do striptýzového klubu, kde se smáli kouskům, které striptéři předváděli. Z ničeho nic do klubu vtrhnul Rick a bez zábran skočil na jeviště. Odstrčil striptéra a začal za jakotu přítomných žen se svlékáním. Postupně odhodil kalhoty, tričko...a dámy šilely. Blink-182 se smáli a klub byl u vytržení.

Po chvíli se ukázali místní vyhazovači a Ricka odtáhli. Blink-182 se smáli tak moc, že svému manažerovi pomoci nemohli. A smáli se ještě více, když Rick začal místním gorilám

vysvětloval, že všechno je v pohodě, a že nemusejí volat policii, protože není blázen. Že je jen manažer kapely, která hraje ve vedlejším klubu.

Trable s autem

Psal se rok 1995 a Blink-182 byli připraveni na cestu z domovské jižní Kalifornie. Ale tohle se mnohem snadněji řekne než uskuteční. Všechny koncerty mimo domácí prostředí jsou náročnější po logistické stránce. A Blink-182 si tehdy nemohli dovolit koupit dodávku, kterou by dopravovali sebe včetně svého vybavení pohromadě. A tak se zezáátku Mark, Tom i Scott dopravovali na koncerty každý po vlastní ose, svým vlastním autem, která měli ještě napěchovaná aparaturou. V autech tak bylo sotva dost místa pro řidiče. Ale toto nechtěl nikdo z nich podstupovat, když se jednalo o dlouhé dojíždění. A kupovat dodávku nemělo smysl, dokud by kapela neměla nabídku na opravdové turné. Jednoduše by na to neměli peníze.

Ale Blink-182 si nemohli dovolit luxus odmítat nabízené koncerty, a to ani když byly dále od jejich domovů, jen kvůli tomu, že se na ně neměli jak dostat. Kapela byla ochotna udělat pro získání nových fanoušků cokoli. A jaké měla tedy možnosti? Půjčit nebo pronajmout si dodávku. Ale ani jedna možnost neřešila situaci nastálo.

Tak třeba, Mark a Tom si vypůjčili dodávku od dobrých kamarádů Unwritten Law, aby mohli jet na koncert do Rena v Nevadě. Dodávka Unwritten Law byla stará, už bez laku, ale zato s přezdívkou „The Cock“ (Čurák), kterou si vysloužila během koncertu v Salt Lake City, kde kapela na kapotu do prachu nakreslila velký párek, aby vzbudila pozornost v tradičně konzervativním městě. Auto mělo pouze dvě sedadla – pro řidiče a jedno větší pro spolujezdce, zbytek prostoru byl určen na aparaturu. Neměla ani topení, ani klimatizaci. Ale byla schopná pohybu.

Mark a Tom se na koncert vydali společně s Markovou sestrou. Scott v tu dobu v Renu bydlel, a tak již byl na místě. Vybavení kapely vyplňovalo každý centimetr prostoru dodávky. Třetí pasažér se do auta vešel jen za velkých obtíží. A aby cesta nebyla náhodou moc příjemná, byla ukrutná zima. Okolní hory byly pokryté sněhem, který odrážel měsíční svit. Ale to nikoho v autě moc nezajímalo, protože v autě nebylo topení. Teplota byla pod nulou a na to nebyla partička z jižní Kalifornie připravená.

„Páni, to byla strašná jízda. Bylo to odporňý,“ vzpomíná Tom. „Ale víte co, jeli jsme na koncert. Na ničem jiným nezáleželo, protože odehrát nějaký koncert mimo San Diego bylo pro nás hrozně důležitý.“

Nakonec The Cock do Rena dorazil a kapela byla za cestu odměněna dobrým koncertem, na kterém zahráli společně s Face to Face v malém klubu Fallout Shelter. Face to Face byla

oblíbená kapela Blink-182, a tak z toho měli velkou radost. Nehledě na fakt, že Blink-182 se publiku tehdy velmi líbili a trable s cestováním tak byly zapomenuty. Ale jen do doby, než se kapela chtěla vydat na zpáteční cestu. Auto nestartovalo. Ani ťuk. Bedňák Face to Face si všiml jejich problémů a vydal se na pomoc. Podařilo se mu auto nastartovat, ale zároveň varoval, že pokud motor zhasne, už nikdy se jej nepodaří opět nahodit. Takže zpáteční cesta nebyla o mnoho lepší. Tom a Mark řídili celou cestu na jeden zátaž, dvanáct hodin, včetně zastávek na jídlo, pro benzín, bez vypnutí motoru. A celou cestu se modlili, aby The Cock neudělal něco hloupého. A tím také skončilo půjčování nějakých aut.

„Bylo to docela o hubu, museli jsme tankovat, i když motor běžel. Jen jsem čekal, kdy to celý vybouchne,“ říká Mark.

Auta z půjčovny na tom sice byla lépe, ale i tak měla své problémy. Mark byl v tu dobu jediný, kdo si mohl legálně půjčit a řídit auto z půjčovny. A tak se stalo, že jednou musel odřídit sám celou cestu skrze celou Kalifornii až do Las Pegas a Phoenixu. Následek byl ten, že skoro celý týden se pořádně nevyspal.

„Hrůza. Nespal jsem zhruba pět dní. Zabíjelo mě to. Takhle to dál prostě nešlo,“ vzpomíná Mark.

Zrovna když Blink vyčerpali všechny možnosti, jak se na koncerty dopravovat, přišla spásná nabídka na turné. Taylor Steele, známý producent surfařských filmů a dobrý přítel Ricka DeVoe, kapele nabídnul, aby se zúčastnila turné na podporu nového filmu „GoodTimes“. Kapela se tak mohla podívat do celé země. A konečně koupit vlastní dodávku. Blink-182 si koupili svoji jedinou dodávku, bílý Chevy Beauville, který překřtili na „The Millenium Falcon“ na počest Hvězdných válek.

Cargo Records se sice muselo podepsat na smlouvu k půjčce, ale dodávka byla majetkem kapely. The Falcon byl tak připraven vozit kapelu po nových dobrodružstvích.

A první z nich bylo GoodTimes turné, které začalo v říjnu roku 1995. I když to Blink nečekali, jejich veškerá aparatura se vešla do přívěsu, kufry napěchovaly do dodávky a vyrazili. Turné začínalo v Kalifornii, a přes jižanské státy mířilo na Floridum ze které pokračovalo do New Jersey. Společně s Blink-182 se turné zúčastnili ještě Unwritten Law, Sprung Money a punkové legendy Seven Seconds. Všechny kapely se velmi rychle spřátelily a koncerty byly dobré hned od začátku. První turné Blink-182 nemohlo být lepší.

„Turné GoodTimes bylo úžasný,“ říká Mark. *„Bylo naše první a hráli jsme se skvělými kapelami. Víte, byla jsme jen malá kapela hrající s punk-rockovými legendami. Každý večer jsem uhrančivě sledoval jejich koncerty. A bonus k tomu všemu byl, že to byli skvělí lidi a moji kamarádi.“*

„Naše první turné bylo extra úžasný,“ přidává k tomu Tom. „Všechno bylo pro nás nový a přitažlivý. Dokonce i to přeježdění z měst se nám zdálo kratší. Navíc jsme tam byli s kapelami, který jsme poslouchali a o kterých jsme snili, že s nima jednou budeme hrát.“

A krom toho, že Blink-182 hráli se skvělými kapelami, během oněch třiceti dní turné se dostaly do více potíží a zažili více legrace, než kolik běžný člověk prožije za celý svůj život...

Kterak se Blink-182 vrhli na dráhu zločinnosti

Na konci roku 1995 byli Blink-182 na turné GoodTimes. Na svém úplně prvním turné. Každý den hráli v jiném městě. Přeježdění mezi městy si kapely krátily nebezpečným manévrováním na dálnici, kdy se ve vysokých rychlostech snažila dostat jedna kapela v dodávce před tu druhou, do co možná nejlepší pozice tak, aby na ni mohla vystrčit zadek.

V Dallasu strávili Blink-182 odpoledne prohlídkou Dealy Plaza, kde byl zastřelen prezident J. F. Kennedy. Tom při té příležitosti přísahal, že za vraždou stáli mimozemšťané, o jejichž přítomnosti pod Floridou se měl J.F.K. dozvědět. Ten den se ovšem stala ještě jedna příhoda. Blink tehdy začali svoji zločinnou kariéru. Nikdo si už nepamatuje, kdo první uviděl velkou papírovou fotku Lennyho Kravitze v životní velikosti, ale Blink-182 hned věděli, že ji prostě musí mít. Problém byl, že patřila místnímu promotérovi. A stála v jeho kanceláři.

„Když jsme odehráli náš koncert, naložili jsme vybavení do dodávky, nastartovali a vyslali našeho kamaráda Castra, aby vzal Lennyho,“ vzpomíná Mark. „Byla to sranda. A Castro tu podivnou lepenku s Lenny Kavitzem unesl. Když jsme ho uviděli, přibíhal k autu, s Lennym v podpaždí a s ochrankou v zádech. Jakmile naskočil do auta, vystartovali jsme. Už si ani nepamatuju, co jsme s Lennym udělali.“

Když už byli na Floridě, podívali se na start jedné rakety na Misu Canaveral. „Ty jo, myslel jsem, že to bude nuda, ale bylo to docela drsný,“ připouští Mark.

ve vteřině. Když se ukázalo, že není zletilý, dostal pouta a byl naložen do policejního auta. A to všechno v tričku s nápisem „Pryč se zákonem“.

A aby toho nebylo málo, Tom byl nakonec zatčen policií. Stalo se na svátek Halloween, v městě Jacksonville. Tam udělal Tom osudovou chybu. Přesto že jej varovali, že místní policie si tento svátek bude dávat obzvlášť velký pozor, Tom, který v tu dobu nebyl plnoletý (tj. neměl 21 let, od kterých lze v USA pít alkohol), pil. A ne málo. Což by možná až tak nevadilo, kdyby se s lahví piva v ruce nevydal do ulic města. Policie u něj byla

„Srandovní na tom bylo, že když mě zatýkali, tak jsem si nemyslel, že bych něco špatného provedl,“ říká Tom. „Ten policajt ke mně přišel a říkal ‚Někdo půjdu za mříže‘. A já se zeptal kdo. Dokonce když mi dávali pouta, tak jsem si myslel, že se to nějak vyřeší. Dali mě do auta a já byl pořád v klidu. Až když jsem odjížděl a ohlídl jsem se, uviděl jsem své kamarády, jak mi mávají na rozloučenou, uvědomil jsem si, že to není moc dobrý.“

Tom strávil noc ve vězení. Ale mohl tam být déle. Ale Rick DeVoe zaplatil kauci, donutil Toma, aby se přiznal k přestupku a ukončil tak celou záležitost dříve, než by to mělo vliv na turné.

„Ta noc ve vězení, to nebylo dobrý. Nejdřív mě svlíkli a prohledali mě,“ vzpomíná Tom. „Pak jsem dostal oblečení trestance. Strčili mě do místnosti, kde bylo asi 40 velkých, ošklivých kriminálních. Hrozně se mi chtělo na záchod, ale byla tam je jedna toaleta uprostřed místnosti- A žádnéj papír, protože ti chlápci ho používali místo polštáře. Pak mě strčili do menší cely, kde jsem byl jen já a chlápek se jménem Roger. Ten mi celou noc vykládal, jak sní moji kaši. A já ani nevěděl, o čem mluví! No, stálo to za houby.“

Tomův pobyt ve vězení se naštěstí omezil jen na jednu noc a turné tak mohlo pokračovat se všemi kapelami. A tak mohli Blink-182 zažít další dobrodružství – velkou barovou bitku. Na koncertě v Jižní Karolině kapely protestovaly proti tomu, že místní vyhazovači používají násilí proti lidem, kteří na koncert přišli. Začala výměna názorů, padla slova o sexuálním chování matek a posedlostí jistých lidí psy a už to bylo – jako na starém západě. Rány létaly vzduchem, stejně jako židle, lahve a vše ostatní, co šlo rozbít.

„To bylo drsnácký. Někdo Castrovi přerazil barovou stoličku o záda. Tehdy získal hodně punkových bodů,“ říká Mark.

Další příhody se odehrávaly víceméně pravidelně, a to díky vzájemných válkách s římskými svícemi.

„Nevím jak to začalo, ale najednou jsme každý den dělali ohňostroje,“ vzpomíná Tom. „Měli jsme velkou válku mez námi a Unwritten Law. Ale každý tam byl sám za sebe. Třeba jsem za jízdy vystřelil římskou svíci na druhou dodávku na dálnici. Nebo jsme na sebe navzájem stříleli na parkovištích, plážích... Byla to legrace.“

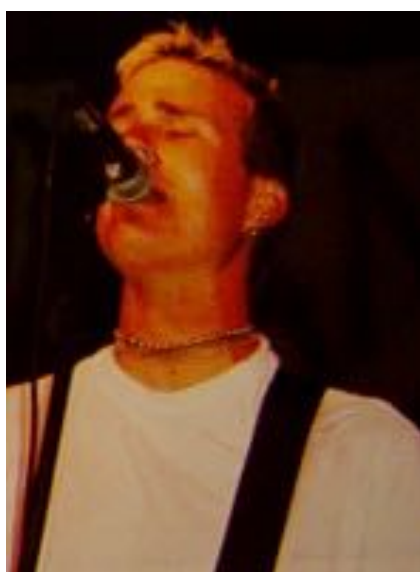
Ale netrvalo to dlouho a oběť bestiálních bitev byla na světě. Byla noc na jedné pláži Atlantského oceánu. Někdo vystřelil římskou svíci zezadu pod jeho svetr a ten začal doutnat. Castro za sebe samozřejmě neviděl, a tak neviděl ani kouř. A ani nikomu nevěřil, když na něj ostatní křičeli, že hoří. „Na to vám pánové neskočím,“ volal tenkrát zatímco utíkal od svých nepřátel, kteří se mu teď snažili pomoci. Nakonec si ale uvědomil, že to nebyla past a

okamžitě sebou šubnul na zem. Castro nebyl zraněn, ale jeho oblečení bylo zničené. Nakonec mu vypomohli další bedňák Cam, který mu nějaké své oblečení dal.

A mezi tím vším Blink-182 hráli koncerty. Hráli spoustu koncertů, pro spousty lidí. A ti si Blink-182 zamilovali. Lidé kupovali Cheshire Cat a přehrávali ji svým kamarádům. Blink-182 byli prostě chytlaví. Poprvé se tak kapela představila skutečně celé Americe a lidé z celé země tak mohli slyšet její hudbu. Kluci měli radost ze slibně nastartované kariéry, ale byl čas vrátit se domů. Ale než se tak stalo, museli překonat 27hodinovou cestu autem z New Jersey do San Diega, a tam nasednout na letadlo na Havaj, kde je čekal poslední koncert. Ale ne že by za to Havaj nestála.

„Turné bylo parádní, ale byla to taky fůra práce,“ říká Mark. „Když o tom sníte, nikdy vás nenapadne, že to bude tak těžký. Buď sedíte v dodávce, neskutečně se nudíte, anebo běháte nazi po okolí. Anebo jste na pódiu a to je ta nejlepší část.“

Bláznivé historky z podsvětí

Blink-182 dokončili své první turné. A díky němu zažili spoustu věcí, ze kterých se v následujících letech poučili. Život na cestách může být značně krutý. Hlavně pro nováčky. Jen si to představte – celé měsíce jste na cestách, mimo domov, většinu času trávíte v dodávce, a to včetně noci. Pokud nesedíte v dodávce, sedíte v klubu. A všechny kluby jsou úplně stejné. Nespíte ve svojí teplé posteli, ale buď v autě, nebo na podlaze u někoho doma. Anebo když máte štěstí, tak na hotelovém pokoji s dalšími pěti lidmi. Všechny peníze, které vyděláte, dáte okamžitě na benzín. Pořád jíte jen jídlo z fast foodů.

„Z těch prvních turné si dobře pamatuju na jednu věc,“ říká Mark. „Spát jsem chodil hladový. Vždycky jsme museli čekat, až celý koncert skončí, ale pak už bylo hrozně pozdě a nikde neměli otevřeno.“

Děláte pořád stejné věci, ale na druhou stranu, děláte je na nových místech. A to tu obrovskou nudu alespoň trochu rozveseluje. Nicméně je to rutina – řídit, spát, hrát, spát, řídit, čekat, hrát a tak dále a dále. A ještě k tomu si představte, že tohle všechno prožíváte společně s pár stejnými lidmi, na několika metrech čtverečních. Brzy vám začnou všechny maličkosti na nich vadit... Ale přesto všechno, turné má něco do sebe. Můžete dělat věci, které nikde jinde nezažijete a s lidmi, kteří jsou vaši skuteční přátelé. A smějete se tak, jako nikdy, a to i věcem, které vůbec vtipné nejsou.

„Hodně krát jsem se smál tak, až jsem brečel,“ vzpomíná Scott.

A jakmile jednou turné okusíte, chcete víc. A tak, když se Blink-182 vrátili z prvního turné do San Diega, už asi po jednom týdnu chtěli hned další. A to přišlo. Vlastně to bylo to stejné turné, jen na jiném kontinentu. GoodTimes turné s Pennywise jako headlinery mířilo do Austrálie, kde je všechno tak trochu jinak.

Ale nechybělo moc a Blink nikam nejeli. Pro novou kapelu byly letenky prostě příliš drahé na to, aby si je mohla dovolit. Ale skupinu zachránili Pennywise, kteří vždy podporovali mladé kapely. Pennywise prostě všechny letenky pro Blink zaplatili a umožnili jim tak představit se v zemi protinožců. A navíc, tohle nebyla jediná věc, díky které byli Blink-182 Pennywise vděční. V Austrálii punk tehdy moc netáhnul, dokonce ani Green Day tam nebyli moc známí. Ale Pennywise tam naopak měli velmi silnou základnu fanoušků. A pro Blink to byla neuvěřitelná pomoc, když mohli před nimi hrát. A Blink-182 nemohli uvěřit, jak na ně publikum reaguje. Australané je brali od samého začátku, i proto se tam Blink-182 vždy rádi vraceli.

Po návratu do Ameriky měla kapela jen krátký oddech, než se opět vrátila na nekonečné dálnice. Jedno turné střídalo druhé a Blink tak vstoupili do etapy neustálého koncertování. Tak strávili vlastně celý zbytek roku 1995. Následující rok začali Blink-182 na jedné snowboardové soutěži na Aljašce, společně s Pennywise a Unwritten Law. A tamější klima si kluci užili, vždyť vyrostli ve skateové komunitě. A bláznivé kousky samozřejmě nesměly chybět. Jeden takový si chtěl Tom nachystat na Fletchera z Pennywise.

„Slyšel jsem hrozně moc historek, jak Fletcherovy kousky jsou drsný, ale říkal jsem si, že to jsou jen povídačky,“ vzpomíná Tom. *„A tak jsem společně se Scottem naplánoval, že vlítne do jeho pokoje a zasypeme ho sněhem. Myslel jsem si, že to bude sranda a mně se nic nemůže stát. Stál jsem za jeho dveřmi s kýblem plným sněhu, ale najednou se dveře otevřely a já dostal přímý zásah kýblem plným vody. Prostě mě dostali dřív, než já je. A já si myslel, že tím to končí.“*

Ale nekončilo. Tu noc si Mark, Tom a Scott dávali velký pozor, když šli spát. Zamkli se v pokoji a za dveře navíc dali těžké kytarové obaly. Uprostřed noci Toma vzbudilo klepání na jeho rameno. Byl to Mark a ukazoval na dveře.

„Podíval jsem se na dveře a viděl, jak se prohýbají,“ říká Tom. *„Za nima totiž byl dvoumetrový, stokilový chlápek, kterej se snažil dostat dovnitř.“*

A pak se dveře otevřely.

„Ty dveře málem vydržely, Fletcher už to chtěl vzdát, ale nakonec ještě jednou zatlačil a povedlo

se mu je vylomit,“ říká Mark. *„Udělal jsem to, co by udělal každej. Vyběhl jsem ven jen ve spodním prádle.“*

Tom vběhl do koupelny a dokonce se mu podařilo tam zamknout, když se mu v tom snažili tři chlapi zabránit. A tak to celé schytl Scott, který nevarován stále spal. Ten chudák se vzbudil celý zmatený; byl odvečen do rohu místnosti, kde dostal dávku ze stříkací pistole naplněnou pálivou omáčkou. A do toho mu ještě Fletcher dával malé elektrošoky z autobaterie, kterou si k tomu účelu dotáhl. A jako malé finále, Pennywise vyházeli všechno, co v místnosti patřilo Blink, z okna do sněhu.

„Náš manažer Rick spal pod náma,“ říká Tom. *„Uprostřed noci uslyšel v našem pokoji pobíhat lidi, tak se podíval z okna a viděl jen, jak okolo něj letí kufry a oblečení. Bylo mu jasné, co se děje.“*

Blink ještě dlouho poté čekali, až se vše vrátí k normálu, protože stejnou noc to odnesli také Unwritten Law. Ti byli pro změnu zasypani sněhem z práškovačích hasících přístrojů, které si Pennywise k tomuto účelu „vypůjčili“. Celý jejich pokoj byl pokryt oním práškem.

„Když dorazila hotelová ochranka a policie, uviděli pět týpků, jak stojí v hale jen ve spodárech,“ vzpomíná Tom.

Kapelám bylo dovolena, aby v hotelu mohly zůstat do rána, ale ani o vteřinu déle. Ale protože druhý den letěli domů, nikomu to moc nevadilo. Po návratu z Aljašky zbývaly ještě dva týdny turné GoodTimes na západním pobřeží. A pak už kapelu čekalo jen jedno – první turné, na kterém vystupovala jako headliner...

Sníh, sníh a zase sníh

Blink-182 v roce 1996 čekalo první velké turné po Americe, na kterém hráli jako hlavní kapela. Na turné se vzpomíná jako na „Turné podělanýho počasí“.

Blink-182 už věděli, co je čeká, přesto si mysleli, že tohle turné bude jednoduché. Ale nakonec se z něj stalo jedno z nejdrsnějších turné, jaké kdy zažili. Bylo to teprve druhé turné po USA a už byli headlinery. Pokud někdo chtěl přijít na koncert, často přišel jen kvůli Blink-182. A zatímco v některých částech země už byli poměrně známí, někde vůbec ne. A tak na některých koncertech nebylo víc než třicet lidí. Kapela pomáhali na turné tři lidé – Cam, který dělal kytarového technika,

Markova sestra Anne, která vybírala vstupné a prodávala věci kapel a Mike Fasold, všeměl.

A nejhorší na tom všem bylo počasí. Už druhý den cesty zasáhlo jižní Kaliforniany prudké sněžení, které vydrželo až do poloviny celého turné. A v Chicagu byla taková zima, že jedna z kapel hrála celá oblečená do kombinéz.

„Naše šatny byly propojeny,“ říká Mark. „Tak jsem se zeptal, jestli nepotřebují pomoci s vyslínáním těch kombinéz. Ale moc se jim do toho nechtělo. Ve skutečnosti na můj dotaz práskli dveřma.“

Celý štáb Blink-182 onemocněl. Silnice byly pokryté sněhem a ledem, a tak se lidé jen těžko dostávali na koncerty. Návštěvnost tak byla prachmizerná. V klubech bývala obvykle stejná zima jako venku a tam, kde se prodávala trika a další zboží, vítr foukal sníh skrze velké díry ve zdech.

„Prostě byla příšerná zima,“ vzpomíná Markova sestra Anne. „Ráno jsem vylezla z dodávky, abych se šla osprchovat. Na zpáteční cestě moje vlhký vlasy prostě zmrzly. A pak jsem měla v klubech prodávat trička v místech, na kterých byly v podstatě závěje. Tohle jsem fakt odmítla dělat.“

Tehdejší večer byl prostě příšerný. A kapela navíc musela odjet hned po odehrání koncertu; čekala ji totiž sedmnáctihodinová cesta do Kanady. Tedy, cesta by samozřejmě netrvala tak dlouho, kdyby se nekonala v největší sněhové bouři za posledních čtyřicet let. Sníh padal tak prudce, že prakticky nebylo vidět na cestu. Tom, který dříve v práci řídil velké nákladní automobily vozící cement, se ujal řízení jako nejzkušenější řidič. A to i přesto, že v autoškole několikrát neudělal testy. Přesto byl připraven odřít celou cestu.

„Fakt jsem se bál. O řízení ve sněhu jsem nic nevěděl, prostě jsem se musel spolehnout sám na sebe,“ vzpomíná Tom. „Prostě jsem jel, jel a jel. Skoro nic než sníh jsem neviděl. Jednou jsme najeli na led a dostali smyk. Byla to hrůza.“

Celou cestu nikdo nespal. A ani si nikdo neodpočinul. Všichni seděli jako zařezaní, pořádně přivázaní pásy. Počasí bylo tak špatné, že se chvíli všichni mysleli, že by prostě měli zastavit a počkat, až se to zlepší. Ale to by se také nemuseli na koncert dostat. Nakonec si řekli, že nejlepší řidiči jsou ti, co jezdí s nákladními vozy. A dokud ti jezdí, oni mohou také. A tak pokračovali dál. Když se nakonec dostali z bouře, byli na hranicích s Kanadou. Tam museli několik hodin čekat, než jim bylo vyřízeno pracovní povolení a prohledána dodávka. Všichni byli vyčerpaní a hladoví. Potíže na hranicích jim náladu nezvedly. A jediné auto, které v oné bouři na sinici potkalo, bylo policejní. A tak navíc dostali pokutu za příliš pomalou jízdu. Ale nakonec to dokázali a do Kanady dojeli.

„Jednou jsme na chvíli zastavili a zavolali našemu manažerovi Rickovi, který na nás v Kanadě čekal,“ říká Mark. „Nevěděli jsme, jestli budeme schopní pokračovat dál, ale on nám prostě řekl, abychom jeli dál, že to není tak špatný a ať nejsme baby. Když jsme se nakonec do Kanady dostali, Rick seděl v křesle, popíjel horkou čokoládu, v teplíčku a šťastný. Fakt bychom mu rádi tehdy nakopali.“

Ale ten koncert stál za to. Byl to tamější oblíbený festival SnoJam, jehož line-up tvořily velké kapely jako Bouncing Souls, Ten Foot Pole, No Use For A Name, 88 Fingers Louie. A ačkoliv Blink-182 nikdy předtím v Kanadě nehráli, lidé v publiku mluvili hlavně francouzsky a Mark měl na sobě růžový dívčí pásek, publikum se třia ze San Diega nemohlo nabažit. Už po hodině od otevření byla všechna trika prodána. Když došla trička, lidé se vrhli alespoň na nálepky. Markova sestra tehdy byla v takovém obležení, že jí nezbylo nic jiného, než vyhodit všechny nálepky, co měla, do vzduchu, aby si je šťastlivci ulovili.

Krom toho se představitelé festivalu o kapely postarali velmi dobře a Blink-182 se tak konečně mohli vyspat v dobrém hotelu. Poprvé od zahájení turné. Každá kapela byla ubytovaná zvlášť v místním lyžařském středisku a navíc dostala skipas na jeden den zdarma.

Po Kanadě zamířili Blink-182 opět na jih. Počasí opět ukazovalo vše, co umí. A tak kapela zažila neuvěřitelně silné deště, varování před tornády a rekordní vedra. Nikdo jiný tak turné neřekl jinak než „Turné podělanýho počasí“.

Stalo se během kariéry Blink (2)

Bláznivé kousky Ricka DeVoe, část druhá

Během „Turné podělanýho počasí“ se Rick DeVoe ke kapele připojil v kanadském Quebecu. Koncert byl velmi úspěšný a Rick si na oslavu dal pár piv. Vlastně to bylo hodně piv. V průběhu večera se Rick vydal do míst, kde se prodávala cérečka Blink-182 omrknout, jak to jde. Hodně jich prodaných bylo, ale Ricka přesto štvalo, že jich ještě pár zbývá. Rick proto zvolil zajímavou prodejní strategii (ovlivněnou alkoholem), vylezl na stůl a začal volat na odcházející lidi:

„Já jsem Lex Luthor, já jsem silný,“ křičel a byl jediný, kdo věděl proč.

„Když Rick viděl, že lidé nechápou, co se děje, řekl si, že za to může jazyková bariéra. Vždyť většina místních mluvila francouzsky. A tak, ve snaze o nápravu, se pustil do jiného jazyku, tentokrát španělštiny. Kterou ale v Quebecu nikdo nikdy nemluvil. Chudáci lidé absolutně netušili, co to ten vysoký, hubený Američan na ně pokřikuje. A tak jediné, co mohli udělat, udělali. Prostě utekli.

A všechno mohlo být jinak

Label Cargo Records podepsal smlouvu s Blink dřív, než je někdo vůbec znal. Pomohl kapele do světa, s koupí dodávky, s turné a umožnil natočení první desky Cheshire Cat. Ale Cargo Records nebyl bez chyb a vztahy mezi ním a kapelou začaly pomaloučku skřípat.

Blink-182 nikdy nelitovali, že se v oněch ranních dobách rozhodli pro Cargo, oblastní vydavatelství ze San Diega. Ale na konci roku 1995 bylo jasné, že je nutné jít dál. Prezident vydavatelství Eric Goods, stejně jako několik dalších lidí ve firmě Blink-182 podporovali. Ale většina zaměstnanců

labelu nebrala Blink-182 vážně jako muzikanty. Považovali je jen za sprostý pubertáky.

„Nikdy bych z Cargo nechtěl odejít, ale stáli za náma snad jen tři nebo čtyři lidi,“ říká Mark Hoppus. „Většina lidí nás ráda neměla. Sice pro nás pracovali, ale jen proto, že to byla jejich práce, ne protože by měli rádi naši kapelu. Ten hudební styl se jim ani vůbec nelíbil.“

A tak byli Blink-182 často přehlíženi a na spolupráci si label často vybíral jiné kapely, které měli lidé z vydavatelství raději. Ale ve skutečnosti brali Blink-182 svoji kariéru velmi vážně. Kapelu zakládali kvůli hudbě a té byli ochotni podřídit vše. Kapela cestovala prakticky non-stop po celé zemi, aby se ukazovala novým fanouškům a od nich často slyšela, že deska Cheshire Cat není prostě k sehnání v žádném z místních obchodů. A pokusy o její objednání také nikam nevedly. Fanoušci se tak k desce prostě nedostali.

První deska byla na světě už dva roky, a doba tak uzrála na druhé album. Prozatím si ale museli Blink-182 vystačit s natočením sedmistopých nahrávek „The Came to Conquer Uranus“ a „Lemmings“, které obsahovaly nové písničky napsané v době po Cheshire Cat. Ale kapela měla mnohem víc nového materiálu a chtěla jej dostat mezi lidi. Byl čas na druhou desku.

Přes všechny problémy se Blink-182 připravovali na novou desku pod labelem Cargo Records. Ale obavy, že nová deska se nedostane ke všem, kteří o ni budou mít zájem, přetrvávaly. A právě v tuto dobu se okolo kapely začala motat další vydavatelství, která měla zájem o spolupráci. Blink-182 to brali vážně a chtěli postoupit zase o stupínek výš.

Ale zvolit ten správný label je jedno z nejtěžších rozhodnutí, které kapela musí udělat. *„Je to jako oženit se po jednom rande,“* dělá přirovnání Mark.

Nejdůležitější pro Blink-182 bylo, aby mohli kapelu ovládat jen oni sami. Nechtěli, aby za ně rozhodoval někdo jiný. Chtěli mít naprostou tvůrčí svobodu a možnost říct ne, kdykoliv by cítili, že to pro kapelu není dobré. Další podmínkou bylo, aby nový label byl schopen zajistit kvalitní distribuci do obchodů po celé Americe. Jednoduše chtěli, aby jejich fanoušci sehnali jejich desky. Také chtěli, aby label za kapelou stál a podporoval ji ve všem, co ji pomůže v hudební kariéře. A také...kluci už dál nechtěli bydlet s rodiči.

Od března 1996 se tak kapela účastnila mnoha schůzek se zástupci vydavatelství, mezi kterými nechyběla velká jména světového hudebného průmyslu: Epic, Atlantic, Interscope, Columbia a MCA. Ale tyto major labely nebyly jediní, kdo měl o Blink-182 zájem. Pod svá křídla by je ráda zařadila také nezávislá vydavatelství, jako např. Epitaph Records – label, pod kterým byli kamarádi Pennywise a punkoví giganti Bad Religion.

Blink-182 tak strávili celé jaro a léto roku 1996 rozmýšlením se nad nejlepší nabídkou. Několikrát si mysleli, že už jsou rozhodnutí.

„Důležitý chlápek z Interscope, Tom Whalley, s náma strávil asi šest měsíců,“ vzpomíná Tom DeLonge. *„Byla s ním sranda. Jednou přišel na náš koncert v Las Vegas a s ním se také objevily jisté nechutnosti na pódiu – psí sperma a další šílený věci. Viděl jsem výraz jeho tváře a říkal jsem si, že jestli tohle přežije, tak s ním budeme muset podepsat smlouvu.“*

Tom Whalley to tehdy zvládl, ale Blink-182 si pořád nebyli jistí. Kapela velmi vážně uvažovala nad Epitaph, protože věřila jejich schopnosti na punk-rockové scéně. Ale požadavky kapely byly nakonec nad síly tohoto nezávislého labelu. Když MCA poprvé

udělali nabídku, Blink-182 o ní ani neuvažovali. Ale MCA se nevzdávali a díky svojí houževnatosti se pomalu dostávali mezi favority.

„MCA kupovali Cargo a nás chtěli taky,“ říká Tom. „Říkali, že chtějí, abychom byli jejich úspěšnou kapitolou. Měli úplně nový tým lidí a hledali nějakou novou a dobrou kapelu. Nás.“

MCA mělo po pochopení pro požadavek naprosté svobody. Vydavatelství kapelu měnit nechtělo. Chtělo ji brát takovou, jaká je a pomoci jí k dalším a větším úspěchům. Blink postupně zjistili, že lidé v labelu to myslí vážně, mají dobré vztahy s hudební branží. Čím více se Blink-182 bavili s lidmi z MCA, tím více je měli rádi.

A když MCA dalo na stůl poslední nabídku, Blink-182 na ni kývli. Po měsících rozmýšlení byli přesvědčeni, že dělají správnou věc. MCA mělo zajištěnou skvělou distribuci, byl to upřímný label s upřímnými lidmi, kteří neodstrkovali kapelu do kouta. Dovolili Blink-182 zůstat sami sebou a ovládat kapelu. Pro kapelu to bylo skvělé rozhodnutí, což se časem potvrdilo. MCA umožnilo Blink-182 dostat se tam, o čemž oni sami nikdy ani nesnili.

Na Blink-182 vzpomíná zástupce MCA Darren Wolf: *„Ti kluci pracovali opravdu tvrdě. Jako label jsme respektovali to, co pro kapelu dělají. Když jsme s nimi podepisovali smlouvu, všechno si organizovali sami. Jezdili po turné a zařizovali si taky prodej vlastního zboží. Už měli vlastní základnu fanoušků. Popravdě nás ani nepotřebovali, dělali to tak dobře, jakoby byli nějaký label. Jsou to chytrí kluci, kteří znají své publikum. Dělali všechnu práci. My jsme jen prostě dělali to, co oni, jen ve větším. Měli dobré základy a my jsme z toho jen udělali globální věc.“*

MCA splnilo svůj slib a nesnažilo se kapelu ovládat. Přesto musel label dvakrát zasáhnout – poprvé, když Blink chtěli na Dude Ranch jako vtip zařadit parafrázi Macareny s názvem „Hej, vytrčete si svůj zadek“ a podruhé, když Blink chtěli na desku Enema of The State zařadit písničku s názvem „Chci ošukat psa do zadku“. Blink-182 uznali, že tyto nápady nejsou dvakrát vhodné, a to dokonce ani pro Blink-182. Ale o dva roky později už bylo vše jinak...

Těžké začátky druhé desky

Na podzim roku 1996 měli Blink-182 čerstvou smlouvu s major labelem MCA, a tak je už čekalo jediné – natočit své druhé album. Když ke konci roku kapela za sebou poprvé zavřela dveře ve studiu, měla radost jak malé dítě z lízátka. Dosud totiž nikdy nezažila, jaké to je být ve studiu déle než týden, ačkoliv za sebou měla již dvě dema a jedno album. Tentokrát bylo vše jinak. Kapela měla konečně peníze a čas tak dlouho, jak jen potřebovala.

Nahrávání druhé desky „Dude Ranch“ trvalo zhruba měsíc a probíhalo ve studiích Big Fish v kalifornském Rancho Santa Fe. Studio vzniklo přestavbou z obyčejného obytného domu, a bylo tak umístěno mezi domy v oblasti San Diega, navíc v poměrně luxusní čtvrti.

„Nahrávání Dude Ranch bylo zamračený, protože přesně takový počasí bylo každé den,“ vzpomíná Mark. „Pořád bylo zataženo. A proto na to tak vzpomínám.“

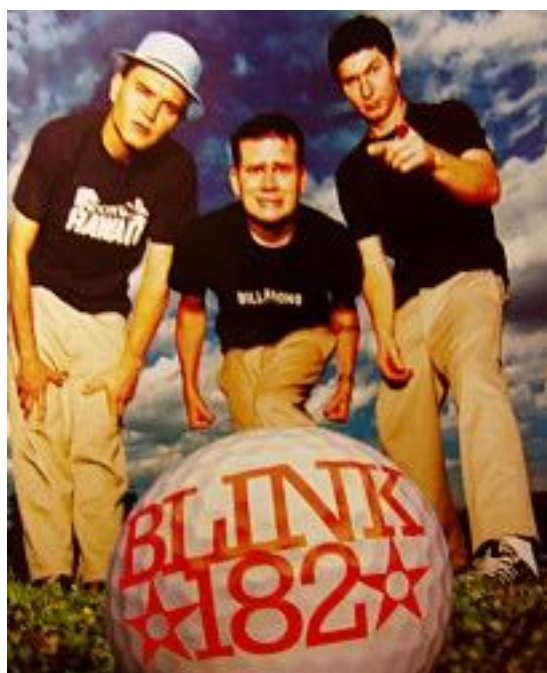
Cesta do studia vedla po úzké klikaté silnici, která procházela mezi farmami a lesy. Oblast byla navíc poničena velkými požáry, které krajinu zasáhly jen několik měsíců dříve. Stopa po požáru vedla také jen pár metrů za domem, ve kterém bylo studio. Jakkoliv velká tragédie to pro místní obyvatele byla, pro Marka s Tomem to ovšem znamenalo velký zdroj vtípků. V přestávkách mezi nahráváním tak oba dva toto pusté prostředí rádi využívali při nahrávání krátkých filmů s Markovou novou videokamerou. Jeden takový šot je také součástí prvního DVD „The Urethra Chronicles“, na kterém Tom popisuje divoké chování Marka pobíhajícího krajinou jen ve spodkách.

A když zrovna neběhali polonazí po spáleništi, pročítali si stovky výtisků časopisu Playboy, které byly ve studiu. *„Jeden chlápek měl každý číslo od roku 1995, opravdu,“* říká Mark.

Hlavní náplní ovšem bylo nahrávání desky. Druhé album Blink-182 mělo být tak dobré, jak jen tehdy mohli Mark, Tom a Scott udělat. Kluci si proto ještě před samotným nahráváním v Big Fish rezervovali na nějaký čas dobu ve studiích DML, kde písničky pro Dude Ranch pilovali. Písničky vznikaly na nejrůznějších místech; od obývací v domě Tomove matky až po skladiště, kde Tom pracoval.

„Vzpomínám si, že jsem většinu těch písniček napsal doma v obývací,“ říká Tom. *„A každé ten song jsem psal, když jsem myslel na nějakou holku nebo zvláštní událost.“*

Mark a Tom si nahrávání užívali, a tak nové písničky vznikaly velmi snadno. DeLonge tehdy navíc s sebou všude nosil svoji akustickou kytaru, díky čemuž si jej zapamatovalo spousta lidí. Ale Mark nebyl o moc pozadu. Kytarovou linku pro Dammit, jejich první opravdový velký hit, vymyslel, když si jen tak brnkal na kytaru, které chyběly dvě struny. Díky tomu, že je musel přeskokovat vytvořil zajímavý zvuk, který se stal oním slavným osobitým Dammit riffem.

Dude Ranch kromě nových písniček obsahoval také dvě starší, nyní znovu nahrané songy, které byly dosud pro fanoušky kapely jen těžko dosažitelné. Lemmings byla jen na sedmipalcovém vinylu a kapela považovala tuto písničku za příliš dobrou na to, aby skončila jen na starých gramofonových přehrávačích. Písnička Degenerate byla původně jen na kazetové verzi demonahrávky Buddha, a tak se kapela rozhodla ji také umístit na Dude Ranch, protože kapela se tomu příběhu pořád smála a chtěla, aby historka o klukovi, krávě a noci strávené v kriminále se dostala k co možná nejvíce lidem.

Když kluci dokončili své písničky v DML, mohli

se v klidu odebrat do Big Fish, kde jim v práci pomáhal producent Mark Trombino. Blink-182 se líbila jeho spoluúčast na desce pro Jimmy Eat World. Trombino navíc dobře věděl, co obnáší muzikantská profese, protože dříve působil na bubenickém postu v kapele Drive Like Jehu. Byl to profesionál a svoji práci bral velmi vážně. Někdy až tak vážně, že se jej Mark s Tomem zoufale snažili rozesmát. Ale i když se opravdu snažili, nikdy se jim to nepovedlo. Byl to klid'as, velmi tichý a uzavřený člověk, který během nahrávání moc nemluvil, vyjma okřídleného „Tak to zkusme ještě jednou.“

„Užili jsme si tam hodně srandy, ale trávili jsme tam dvanáct hodin denně a dělali všechno pořád a pořád dokola, dokud to nebylo perfektní,“ vzpomíná Tom. *„Hlavně můj zpěv. Neumím zpívat. Sice se mi líbí, jak to všechno zní, ale tehdy mi trvalo celý den, než jsem zazpíval jednu větu. Byl jsem fakt našťavaném a nejraději bych to tam všechno rozmlátil.“*

A DeLonge nebyl jediný, kdo zažil během nahrávání trable. Krátce před začátkem práce ve studiu si Scott zlomil obě paty a musel tak nějaký čas strávit na vozičku. A doktor mu navíc zakázal bubnovat. Blink-182 se tehdy museli obrátit na bubeníka Brookse Wackermana, který vypomáhal Vandals na turné. Ten tak za Scotta na pár koncertech zaskočil, ale Tom a Mark nechtěli, aby se na nové desce podílel někdo jiný než Scott.

Kapela tak zamýšlela, že nahrávání odsune, ale to nakonec zavrhli. Naštěstí se Scott vzchopil z vozíku přešel na berle, zrovna když mělo nahrávání začít. Nebyl sice úplně zdravý, ale cítil se natolik dobře, že už mohl bubnovat.

Mark, stejně jako Tom, se trápil se svým hlasem. Když totiž psal Dammit, udělal chybu – napsal ji mimo rozsah svých hlasivek. A musel tak hodně dřít, aby to zvládl. A díky tomu je Markův hlas v této písničce nakřáplejší než obvykle. Může za to tvrdý trénink hlasu, který tak byl hodně unaven. Když nahráli Dammit, odjeli Blink-182 na vánoční koncert s Vandals, po kterém si dali pár dní přestávku. Ale vše se zkomplikovalo, protože na konci onoho vánočního koncertu Markovi hlas odešel úplně, dokonce během písničky. Tom zareagoval velmi rychle a zazpíval všechny zbývající Hoppusovy party. Ale pro Marka už bylo pozdě, hlas byl pryč, nemohl ani mluvit. Kombinace každodenního zpívání a Markova neustálého kouření společně s nulovým rozcvičováním hlasu a stresu z natáčení zpěvu pro Dammit udělala své. Hlas byl pryč.

Problém byl na světě; ve studiu měla kapela ještě spoustu práce. Blink-182 tak museli na začátku roku 1997 další nahrávání zrušit v době, kdy Dude Ranch nebyla hotová. Ale díky problémům s Markovým hlasem písnička získala alespoň zajímavý náboj.

„Mně se můj hlas v Dammit vlastně líbí,“ říká Mark. *„Zní drsně a skvěle. Ale není to technika, kterou bych doporučoval. Víte co, kouření, vyřvávání a tak.“*

Ve skutečnosti ale tato příhoda Marka hodně vylekala. Nikdy dřív se o hlas nestaral, ale teď si náhle uvědomil, že svůj přístup musí změnit. Začal o svůj hlas pečovat a přestal kouřit. Taky byste přestali, kdyby vám doktoři protahovali skrze nos ocelovou věc do vašich hlasivek. A navíc, Mark vždycky chtěl zpívat jako Whitney Houston, a svému snu tak byl zase blíž.

Přes všechny tyto trable byly Blink-182 s deskou spokojeni. Byli přesvědčeni, že písničky i deska samotná je kvalitní.

„S tou deskou jsem byl fakt spokojenej. Bylo to naše první slušný nahrávání, všechno znělo skvěle,“ říká Tom. *„Je jasný, že teď bych pár věcí dělal jinak, ale tehdy jsem si byl jistej, že to je perfektní.“*

„Když jsme dokončili Dude Ranch, byl jsem hrdej,“ přidává k tomu Mark. *„Bylo to poprvé, kdy jsme měli čas na dobrou desku. Když ji poslouchám teď, tak si říkám, co bych udělal jinak. Ale pořád si myslím, že ty songy jsou dobrý. Na nich bych neměnil nic, jen to, jak jsou nahrané.“*

Konečné úpravy na desce udělal Scott Russo, kamarád kapely a frontman Unwritten Law, který udělal pár doprovodných vokálů a Mark Trombino nakonec udělal pomocí efektů pár hloupých vtípků, které jsou mezi písničkami. Nyní bylo druhé album Blink-182 skutečně hotové.

Vtipných videoklipů není nikdy dost

Druhá deska Blink-182 „Dude Ranch“ vyšla v červnu 1997, zrovna když kapela vyrážela na Warped Tour. Album se prodávalo skvěle. Aby taky ne, když Blink-182 měli za sebou několik let prakticky non-stop koncertování a slušnou základnu fanoušků. V lednu 1998 tak již Dude Ranch získalo v USA zlatou desku za 500 000 prodaných kopií. A kluci z toho byli mimo; kapele se dařilo víceméně

vždy, ale nikdo si nikdy nepomyslel, že se dostanou až sem.

„Když jsem se dozvěděl, že jsme zlatí, říkal jsem si, že to je super,“ říká Tom DeLonge. „Bylo to něco velkého, ale vlastně jsem si to moc neuvědomoval. Až když jsme přišli do MCA a oni nám skutečně předávali zlatou desku, uvědomil jsem si, o co jde a totálně mě to dostalo. Doprdele, podívejte se na to! Zlatá deska! Bylo to neuvěřitelné uznání pro nás všechny za tu tvrdou práci. Bylo to úžasné.“

Na tento stupínek pomohly desce zejména dva singly, které se jako první staly opravdovými hity – Dammit a Josie, které byly doprovázeny videoklipy nesoucí typický Blink-182 styl.

První singl Dammit se objevil v létě 1997 a okamžitě se stal obrovským hitem v rádiích. Písničku hrálo losangelské rádio KROQ, které dodnes patří mezi nejvlivnější nezávislé stanice v Americe. A brzy se Dammit hrála v celé zemi. Tento úspěch kapelu povzbudil k natočení videoklipu. Blink-182 se tak znovu obrátili na Darrena Doanea, který režíroval již jejich první videoklip M&M's.

Darren Doane a Blink-182 měli stejný smysl pro humor a byli ochotní pro vtip udělat všechno. Bylo téměř ideální spojení. A jak to už tak chodí, natáčení videoklipu Blink-182 můžete naplánovat sebelépe, ale vždy na vás budou čekat záludnosti. A čekat je můžete hlavně od dvojice Mark a Tom. Jakmile přijdou na plac, už na vás začnou chrlit své „úžasné“ nápady. „Hele vole, víš co by bylo fakt srandovní?“ To byla během natáčení videoklipů oblíbená fráze obou.

A natáčení Dammit nebylo výjimkou. Když kapela natáčela scénu v kině, kde je v pozadí vidět manažer Rick DeVoe jako zaměstnanec občerstvení, Mark s Tomem se prostě nemohli přestat smát, když uviděli nastrojeného DeVoea. Smáli se tak moc, že Darren hledal způsob, jak postavu zapracovat do klipu více. Nakonec to dopadlo tak, že DeVoeova postava je ta, která si odvede dívku, o kterou je ve videoklipu veden boj.

„Dammit je prostě úžasnej videoklip. Byla to sranda. Miluju ho,“ říká Tom.

„Když jsme dokončili videoklip Dammit, začaly se objevovat nejrůznější fámy,“ vzpomíná Mark. „Jako například, že plakát, kterej visí v hale, je reklamou na film, kde hlavní postava je

vykastrována, aby mohla zpívat výš. Nebo, že ten borec, kterej mě v kině honí, je ve skutečnosti poronoherec. Sice nevím, jestli jsou ty fámy pravdivý, ale doufám, že jo. Protože to ten videoklip dělá ještě vtipnějším.“

Druhý singl Josie vyšel v době, kdy se lidé bavili nad videoklipem Dammit. A stejně jako první singl, i ten druhý se stal hitem. Samotná písnička je vlastně souhrnem všech vlastností, které Mark u dívek hledal. Písnička byla pojmenována po psovi jednoho kamaráda. A protože stejně jako Dammit měla i Josie úspěch v rádiu, i ona se dočkala videoklipu.

Ve videoklipu si zahrála televizní hvězda Alyssa Milano, o kterou Mark ve videoklipu usiloval. A všichni na place byli u vytržení, že spolupracují s hvězdnou tehdy oblíbeného seriálu.

Až na Toma, který v onom seriálu preferoval jinou postavu.

„Alyssa, říkám ji křestním jménem, byla fakt skvělá,“ vzpomíná Mark. „Dala mi své telefonní číslo. Docela mi jí bylo líto, protože vždycky, když se objevila na place, tak všichni jen zírali na její prsa. Prostě si nemohli pomoci.“

Dalším momentem, který byl sice méně atraktivní než Alyssa Milano, byla slavná scéna v jídelně, kdy po sobě všichni začnou házet jídlo.

„Ta scéna s jídlem byla natočená celá na jeden záběr, protože to byla taková destrukce všeho, že to prostě už opakovat nešlo,“ říká Mark. „Všichni ti lidi, co tam hráli, museli celý den sedět na slunci, v létě, a tak na konci dostali tuto odměnu. Bylo to šílený. Dostal jsem bramborou kaši do pravého oka a fakt jsem tu kaši dostával tři dny z oka. Opravdu. Vždycky jsem si myslel, že už to je všechno, ale pak jsem to znovu zmáčkl a zase něco vylezlo. A tak pořád dokola. Bylo to nechutný.“

I přes tuto nepříjemnost se videoklip okamžitě zařadil mezi oblíbené a fanoušci si jej velice oblíbili. Stejně jako dva předchozí videoklipy. Ani jeden z nich se sice nedostal mezi ty nejhranější na MTV, ale pro začínající kapelu to i tak byl velký úspěch.

Blink-182 měli na svém kontě novou a úspěšnou desku, dva hity v rádiích, dva videoklipy na MTV a milující fanoušky. V roce 1998 tak dosáhli všeho, o čem dříve jen snili. Vždyť měli zlatou desku! Ale i když by si někdo mohl myslet, že za vším stojí jen vliv major labelu, není to pravda. Blink-182 vždy dřeli velmi tvrdě. Když zrovna nebyla kapela ve studiu nebo netočila videoklipy, dělala to, co vždycky – koncerty, koncerty a zase jen koncerty.

Stalo se během kariéry Blink (3)

Původní videoklip Josie

Jen málokdo ví, že k písničce Josie byly natočeny videoklipy dva, přičemž ten obecně známý s Alyssou Milano je až druhý. Původně kapela chtěla natočit vážnější videoklip. Najala si

nového režiséra. Byl to úplný nováček, který nikdy před tím žádný videoklip nenatočil. V tomto videoklipu kapela zkoušela ve sklepě, kdy jeden z muzikantů omylem zasáhl kytarou vodovodní trubku, která začala téct. Sklep se pomalu plnil vodou, ale kapela přesto hrála dál. Nakonec se celá kapela ocitne pod vodou.

I když kapela měla před natáčením z této myšlenky pochybnosti, dala videoklipu šanci. Ale svého rozhodnutí prakticky hned litovali. „Natáčení prvního videa k Josie bylo odporný,“ vzpomíná Mark. „Museli jsme hodiny stát ve vodě v nějaké obrovské vodní nádrži. Museli jsme si přinést starý vybavení, který jsme mohli zničit. Nebylo to vůbec vtipný.“

„Jediný, na co si z toho natáčení pamatuju je, že mi byla hrozná zima,“ přidává k tomu Tom. „Byla zima a my museli být ve vodě, nebo na nás vodu stříkali. Navíc jsem si rozřízl hlavu o nějakou kus kovu. Stálo to za hovno.“

A navíc, kapele se výsledek práce ani nelíbil. Videoklip se jim vůbec nelíbil a myslí si, že to k písničce vůbec nepasuje. „Po tom všem, čím jsme prošli, ten výsledek nebyl dobřej,“ říká Tom. „Prostě to vypadalo tak, že hrajeme v nějaké vodě, nebo tak něco.“

Blink-182 nechtěli vyjít mezi lidi s tímto videoklipem a celý projekt tak ztroskotat. Místo toho se obrátili na Darrena Doanea, který natočil už jejich dva předchozí videoklipy. A pokud byste chtěli původní videoklip Josie vidět, neplývejte časem. Je to jedna z mála natočených věcí, které se opravdu nikdy nedostaly mezi fanoušky.

Blink-182 na horské dráze

Když Blink-182 vydávali svojí druhou desku Dude Ranch, již byli ostřílení cestovatelé. Měli za sebou dvě velká turné po USA, včetně Aljašky. Byli dokonce až v Austrálii. Mysleli si, že už zažili všechno a nic je nemůže rozhodit. Ale když na začátku roku 1997 začínali další rok na cestách po koncertech, netušili, jak jejich nové putování skončí. A jak se podepíše na kapele samotné.

V roce 1996 Blink-182 odehráli několik koncertů v rámci Warped tour, o rok později už mohli hrát s přehledem na všech koncertech v rámci dnes největšího světového hudebního festivalu.

Blink-182 se k Warped tour hodili bezvadně.

Vždyť kam mohla kapela zapadat lépe, než mezi

mladé skateboardisty a punk-rockery? Přesně takoví Blink byli a mezi takovými lidmi vyrostli. Navíc, celé turné byla spíš jedna velká párty. Kapely se navzájem přátelily, lidé cestovali z jednoho města do druhého společně a společně si užívali tradičních oslav po každém koncertu.

„Celý Warped Tour je vlastně jedna velká párty všech kapel,“ říká Tom. „Celej den jste s dalšíma kapelami, odehrajete svůj koncert a pak si zase užíváte. Skvělý na tom je, že na konci turné máte stovky nových kamarádů. A ti vám vždycky pomůžou, kdybyste to potřebovali. A to bylo pro naši kapelu dobrý, protože nám všude chtěli lidi nakopat prdel.“

Ale turné nebylo jen o užívání si s přáteli; bylo také velmi nepohodlné, špinavé a ve strašném vedru. Konalo se uprostřed léta, koncerty byly přímo pod širým nebem a kapely tak často musely hrát ve více než třiceti stupňových vedrech. Přejezdy mezi jednotlivými městy jsou dlouhé, většina kapel je tráví v autobusech, kde se mohou vyspat. Ale v roce 1996 si Blink-182 takový luxus ještě dovolit nemohli, a tak cestovali v dodávce. Přijeli na místo, vyložili aparaturu, podívali se na vystoupení, odehráli koncert, naložili aparaturu a odjeli do dalšího města. A takto pořád dokola bez možnosti pořádného spánku nebo sprchy. Několik týdnů. A vidina hotelového pokoje se uprostřed turné ještě snížila, když někdo ukradl celý zisk z turné, 6 tisíc dolarů.

„Náš bedňák šel s někým nakoupit pár věcí, struny, paličky na bubny a tak. Peněženku se všemi penězi nechal v autě,“ vzpomíná Mark. „Když se po chvíli vrátil, aby si vyzvedl peníze, okýnko u auta bylo rozbitý a peněženka pryč. Bylo to hrozný, to nejhorší co se mohlo stát. Bylo to naše nejúspěšnější turné a těšili jsme se, že máme trochu peněz. Ale místo toho jsme stáli v Kanadě, uprostřed turné a totálně bez peněz. Byla to hrůza.“

Ale i přes tuto špatnou zkušenost bylo Warped tour pro kapelu víc než pozitivní. Díky němu mohli hrát před tisícovkami nových fanoušků. Když zakladatel turné Kevin Lyman a Sardel Baton, který zařizoval Blink-182 koncerty, dali šanci se na turné předvést, kapela toho využila maximálně a pobyt na pódiu vedle NOFX, Lagwagon a dalších kapel si užívala.

A díky turné se Blink podívali také do Evropy, Austrálie a Japonska. Celkem čtyři měsíce nepřetržitě v rámci Warped Tour. A když zrovna nehráli na tomto turné, hráli své vlastní koncerty. Domů se podívali vždy jen na pár dní a hned opět vyráželi na další turné. Na přelomu let 1997 a 1998 tak byla kapela prakticky již devět měsíců na turné. A tento nabitý harmonogram si začal vybírat v kapele své oběti.

„Když jsme byli poprvé v Austrálii, tak bubeník Pennywise chtěl jet hrozně moc domů,“ vzpomíná Tom. „Vůbec jsem to nechápal. Nedovedl jsem pochopit, v čem je problém. Cestoval po světě se svojí kapelou a on chce jet domů? Ale on už to dělal fakt hodně, hodně dlouho a já byl tehdy úplnej nováček. Když nic kromě turné neděláte, je to hodně těžký. Hrozně se vám začne stýskat po domově. Teď už ho úplně chápu. Zrovna když jsme odjžděli na naše nejdelším turné, začal jsem chodit se svojí nynější ženou. Byli jsme zamilovaní a já musel odjet. Musel jsem říct ‚Měj se, uvidíme se za 9 měsíců.‘ Bylo to fakt těžký.“

Všichni tři členové kapely zoufale toužili po přestávce. Chtěli být chvíli doma, mezi svými, mezi kamarády ze své ulice. Mark, Tom a Scott žili v divném světě, kde jediné pravidlo je, že každý den je úplně jiný než ten předchozí. Tři přepracovaní, unavení kamarádi se začali hádat. Napětí mezi nimi vygradovalo a Blink-182 si potřebovali odpočinout, odděleně. Všechno ale špatné nebylo – na jejich koncerty chodilo pořád hodně lidí, turné byla úžasná a Blink-182 mohli neustále hrát. A když se kapela objevila na pódiu, všechno zlé bylo najednou pryč a kluci si užívali radost z hraní.

„Turné je těžká věc, ale hraní nikdy,“ říká Mark. „Můžete mít nejposranější den – hroznou cestu, můžete nenávidět kluky v kapele. Ale když vlezete na jeviště, uvědomíte si, jak je muzika úžasná věc a všechno špatné jde stranou. Ale jakmile z pódia odejdete, všechno je zase zpět.“

I když hraní koncertů milovali, potřebovali pauzu. Dobrý koncert sice dokázal smazat týdenní negativní náladu okolo, ale napětí zcela odstranit nedokázal. Tehdy Mark napsal také písničku Adam's Song, která je hlavně o samotě, kterou Mark zažíval v nekončících dnech turné. Kluci potřebovali oddech, po kterém by kapela měla opět sílu na svoji „práci“.

Největší problém se snášením těžkých měsíců na turné bez přestávky měl Scott. Vždy byl tichý a nenápadný, ale když dospěl, uzavřel se do sebe ještě více a pomalu se ostatním vzdaloval. V mnohém s Markem a Tomem nesouhlasil, kapela se tak ponořovala do větších a větších hádek. Začínali jako nejlepší kamarádi a teď se vzájemně nesnášeli. Jako vždy si chtěli odpočinout, aby načerpali nové síly a uvědomili si, proč vlastně dělají to co dělají.

V únoru se ovšem jejich spory dostaly opět do popředí, zrovna když se kapela pustila do dalšího turné. Byla to zimní verze Warped Tour, SnoCore.

Blink-182 na něm byli společně s kapelami Primus a The Aquabats. Blink na něm zažíval větší úspěch, než kdy dřív, přesto se to pro kapele nevyvíjelo dobře.

„SnoCore bylo naše nejhorší turné,“ vypráví Tom. „Byla zima a ani ty koncerty nebyly moc dobrý. Všechno bylo pro lidi hrozně drahý a v publiku nebyli ani naši lidi. A odehrávalo se tam to drama. Byl to děs.“

Scott tehdy s kapelou už neměl prakticky nic společného. Přišel těsně před koncertem a hned po něm zase odcházel. Ale o tomto stavu v kapele mluvit nechtěl. Udržoval si odstup a celá kapela tak žila v podivném tichu.

„Jediný, co jsem chtěl bylo, aby to turné už skončilo,“ vzpomíná Mark. „Bylo to to nejhorší turné, jaký jsem kdy zažil. Všechno stálo za houby – počasí, nálada... Všechno.“

Přesto se kapele dařilo víc než dřív. Po skončení SnoCore proběhlo ještě minuturné na západním pobřeží. I zde hráli s Blink-182 The Aquabats. Západní pobřeží, hlavně jižní Kalifornie, vždy patřily mezi oblíbené destinace Blink-182 a ani tentokrát tomu nebylo jinak. Publikum bylo obrovské a nabitě energií. Celé minuturné tak mělo neuvěřitelný úspěch. Finální koncert se navíc konal v slavném hollywoodském klubu Palladium, v Kalifornii. Blink-182 v tomto klubu, který hostil slavná jména hudební historie, vždy chtěli hrát, a tento sen se jim nyní měl splnit.

Koncert byl vyprodán a Blink-182 tomu nemohli uvěřit – vyprodali Palladium! Dosáhli neuvěřitelného mezníku, o kterém vždy snili. Ale radost si mohli užít jen velmi krátce, protože Scott oznámil, že z turné odjíždí. Byl ještě ochotný odehrát koncert v Palladiu, ale víc už nechtěl (do finálního koncertu v Palladiu ještě několik vystoupení zbývalo). Mark s Tomem byli konsternováni. Čekal je největší koncert jejich kariéry a najednou byli bez bubeníka. V minulosti za Scotta již dva bubeníci zaskočili, ale ani jeden nebyl v tu dobu tak rychle k dispozici.

V tu dobu se jim nabídnul bubeník The Aquabats, Travis Barker. Do návratu Scotta na vystoupení v Palladiu tak zaskočil Travis Barker, který se celý set Blink-182 naučil za pouhých 45 minut, bez velké možnosti zkoušení.

„Nevím, co se říká. Jestli píšu jednoduchý písničky, nebo on je opravdu talentovaným bubeník. Ale chci raději věřit tomu druhému,“ říká s nadsázkou Tom.

Ať už je pravda jakákoli, Travis hrál bezvadně.

„Nejtěžší pro mě bylo to, že jsem moc dobře neznal jejich první desku,“ vzpomíná Travis. *„Ale aspoň to pro mě byla výzva a já si to užíval. Zaskakování na tom turné byla legrace. Byly to dobré časy.“*

Travis Marka s Tomem ohromil. A oba mu byli vděční. Bez Trávise by museli zrušit domluvené koncerty. Scott se nakonec vrátil, ale nálada byla pořád špatná. Mark s Tomem cítili, že Scott je někde jinde. A sám Scott cítil, že se s ním něco děje.

„Myslím, že Mark a Tom se na to, co dělají, hodí líp než já,“ říká Scott. *„Nebylo to nic pro mě. Já jsem vždycky bojoval za jinej směr kapely a ten konflikt a náš rozchod prostě jednou musel přijít.“*

Bez jakékoliv pauzy zamířila kapela na několik týdnů na další turné, do Austrálie. Byli unavení a vystresovaní, ale spousta lidí se na ně těšila a Blink-182 je nechtěli zklamat. Jako už tradičně, Australané Blink-182 milovali a skupina se těšila, až protinožcům zahraje. Bohužel napětí mezi všemi třemi přetrvávalo a hádky se stupňovaly. Bylo nutné uznat, že kapela se změnila.

Travis Landon Barker v
The Aquabats jako Baron von Tito

Po turné v Austrálii měli kluci konečně čas na pauzu. Blink-182 doufali, že přestávka bude znamenat oživení pro všechny 3 členy. Ale nestalo se. Po několika schůzkách a telefonátech bylo jasné, že původní složení kapely už nejde udržet. Mark a Tom se nedokázali se Scottem shodnout na společném názoru na směřování kapely a jejich cesty se tak rozešly. Bohužel se tak stalo způsobem, který si nepřál ani nikdo z nich. Od té doby už spolu nikdy nepromluvili. Na scéně se i po několika letech hovoří o vzájemné nevráživosti, Scott Marka s Tomem několikrát obvinil, že jej z kapely vypudili. Navíc údajně neměli ani tolik odvahy, aby mu jeho „vyhození“ oznámili sami – využili k tomu manažera. Mezi fanoušky dodnes kolují zvěsti o údajném alkoholismu Scotta, jakožto jedním z důvodů jeho odchodu.

„Myslím, že největší nesmysl, co si lidé myslí je, že jsem byl vyhozen kvůli pití. Jednou mi zavolali Mark, Tom a Rick (manažer), jedno odpoledne po turné,“ vypráví Scott. „Dali mi ultimátum, že přestanu s pitím a půjdu na léčení. Nemyslel jsem si, že bych to potřeboval, tak jsem si vzal víkend na rozmyšlenou, oni souhlasili. Šel jsem ven a opil se. Po víkendu jsem si uvědomil, že mám problém s pitím. Řekl jsem jim, že bych se měl jít léčit a oni řekli, že mi nevěří. Tak jsem se zeptal, jestli je něco, co bych mohl udělat, abych zůstal ve skupině a oni řekli ne. Takže důvod jsem se vlastně nikdy nedozvěděl.“

Skutečnou pravdu se fanoušci už asi nikdy nedozví. Nicméně výsledek toho všeho byl, že Scott byl pryč ze skupiny a Mark s Tomem hledali nového bubeníka. A obrátili se opět na Travise Barkera.

Travis Barker

Travis Barker. Dlouho pro fanoušky záhadná postava, která ale změnila Blink-182 tak, jak máloco a málokdo před tím. Byl a stále je vynikající bubeník. Když se jej Mark s Tomem rozhodli vzít mezi sebe jako náhradu Toma, byl už na hudebním poli známý. Navíc skvěle mezi ty dva zapadal a svoji práci dělal bezvadně. Nicméně stále byl členem kapely The Aquabats. Travis se během několika měsíců společného turné spřátelil s Markem a Tomem, i když byl většinou tichý a nebyl ani tak bláznivý. Ale všichni tři společně skvěle vycházeli. Později se navíc ukázalo, že Travis chtěl bubnovat v Blink-182. A Blink-182 chtěli jeho.

„Několik let jsem byl fanoušek Blink-182,“ vzpomíná Travis. „Vždycky se mi líbil humor Marka a Toma. Když mě požádali, abych se ke kapele přidal, měl jsem z toho fakt radost. Byla to prostě příležitost. Vždycky je fajn, když po vás někdo chce, abyste hráli v nějaké kapele.“

„Po turné s Blink-182 jsme hráli pár koncertů v Disneylandu, když Travis přišel s tím, že by měl odejít, aby mohl hrát v Blink-182,“ vzpomíná na odchod svého bubeníka kapela The Aquabats. „Byli jsme z toho mimo, protože Travis byl dlouho náš přítel, ale pochopili jsme, že to byla pro něj velká příležitost. Deska Blink-182 právě dostala zlatou desku a ta kapela měla obrovský potenciál. Tak jsme řekli "OK, dodělejme posledních pár koncertů a pak se poohlédneme po jiném bubeníkovi“. Bohužel Blink-182 už měli naplánované koncerty s

Travisem, které se kryly s našimi. A tak Travis odešel. Práli jsme mu to.“

V létě 1998 se tak Travis Landon Barker oficiálně stává členem Blink-182. Hned se dostal do soukolí nabitého kalendáře, učení se písniček a prostě toho, jak to v kapele chodí. To všechno najednou a z ničeho nic.

„Co se týká hudby, tak se Travis chytil okamžitě,“ vypráví Tom. „Trochu déle mu to trvalo po osobní stránce, protože na nás nebyl zvyklý a my na něj.

Je to prostě jiný, když máte v kapele jiného člověka, věci jsou tak jiné. Chvíli nám trvalo, než jsme poznali jeden druhého. Víte, stejně jako pro nás to bylo náhlá změna, pro něho to bylo stejně tak náhlý, že byl v jiné kapele. Chtěli jsme, aby se cítil jako doma, ale byli jsme pro něj cizí lidi. Ale nikdy jsme se nehádali a nikdy mezi náma nebylo něco špatného. A za chvíli se to zlomilo a všechno bylo dobrý.“

I když byl Travis nováčkem v Blink-182, na hudební scéně právě naopak. Hudba byla s Travisem spojena od malička. Když mu byly čtyři roky, dostal své první bicí. Ale jeho hudební vzdělání se neomezilo pouze na jeden instrument. Několik let Travis na bicí hrál, ale poté se učil hrát na piáno, kytaru a dokonce zpíval. Zatímco jeho kamarádi proháněli skateboardy, Travis často trávil odpoledne doma učením se na nějaký nástroj. A když se neučil, tak zkoušel. Často sice toužil, aby mohl být se svými kamarády, ale pro jeho rodiče bylo důležité, aby měl nějaké hudební vzdělání. A ti také museli tvrdě pracovat, aby mu to mohli dopřát. Hlavně pro Travisovu mámu to bylo důležité. Bohužel když Travis nastupoval na střední školu, byla jí zjištěna rakovina a krátce poté zemřela. Ještě před tím ale Travis mámě přísahal, že svůj talent nenechá ladem a bude jej dále rozvíjet. S tímto slibem vrhl Travis svoji veškerou energii do bicích. Hrál v kapele na střední škole, stále bral hodiny a každý den zkoušel. Stal se tak nejlepším bubeníkem v okolí.

Schopnost a talent Trávise Barkera se rozhodně neomezuje pouze na jeden hudební styl (on opravdu dokáže zahrát úplně všechno), v jeho srdci ale vždy byl bližší punk-rock. Punk-rock a hip-hop. Ale o ten teď nejde. Právě punk-rock hrával Travis nejraději a právě na této scéně začal svoji hudební kariéru. S myšlenkou na slib, který dal svojí mámě, začal svůj talent prakticky rozvíjet v kalifornské kapele Feeble z Fontany. Poté přesedlal do The Aquabats, kde jako Baron von Tito nahrál desku „All Dressed Up And No Where To Go“ a intenzivně se věnoval koncertování. A i poté, co se přidal do Blink-182, hrál s dalšími kapelami, včetně punk-rockových legend The Vandals (v době kdy nahrával své party pro desku Enema of the state). Travis prostě nikdy neměl dost. Svým neuvěřitelným talentem tak přinesl do Blink-182 něco nového. A právě to vyneslo kapelu mnohem výše, než byla a než si její členové ani ve snu dokázali představit.

Druhou polovinu roku 1998 tak Travis Barker strávil na koncertech, vždy vyprodaných, v rámci Poo-Poo Pee-Pee tour. A v lednu 1999 se společně s Markem a Tomem vydal do studia, kde se společně chystali vytvořit něco, co mělo navždy změnit vnímání pop-punku.

Blink-182 na vrcholu

Psal se leden roku 1999. Blink-182 měli za sebou nejtěžší rok, ale před sebou naopak vrchol. Tento měsíc kapela začala nahrávat nové album. Dva roky vydání Dude Ranch byla skupina natěšená na nové písničky, které v mezidobí vytvořila. Nová deska se tak začala pomalu rýsovat.

Blink-182 se opět vrátili do studií DML, ve kterých pilovali songy pro Dude Ranch. Tentokrát zde pár písniček dokonce napsali. Nový bubeník Travis Barker jezdil každý den do studia až z Riverside. Kapela se zavřela ve studiu, ve kterém psaní písniček strávila dva týdny. Majitel DML studií Don Lithgow vzpomíná: „S těma klukama jsem pracoval už hodně dlouho, takže jsme byli přátelé. Miloval

jsem je, byli prostě úžasní. Jsou to skvělí kluci. Když tehdy u nás byli, bylo to jiný než dřív – venku postávaly holky, děcka chtěla autogramy. Ale kluci byli pořád stejní, žádný rockový hvězdy. Jim vůbec nevadilo, když za nima do studia někdo přišel. To ostatní kapely neměly rády.“

Blink-182 si mohli dovolit snad vše – label MCA měl v kapelu víru, a tak jí poskytl první opravdu velkorysý rozpočet na nahrávání. Když měli písničky napsané a jejich demonahrávky byly na světě, kapela zamířila do Los Angeles, kde ve studiu Chick Corea's Mad Barter Travis nahrál bicí. Všechny své party měl hotové během několika pár dní.

„Prostě jsem přišel a udělal to. Bylo to docela jednoduchý. Prostě jsem věděl, co chci udělat,“ vzpomíná Barker.

Na samotné nahrávání desky se obrátili na zkušeného punk-rockového producenta Jerryho Finna. Když se rozhodovali mezi producenty, vybrali si právě jeho, jelikož s ním měli dobrou zkušenost – krátce před tím jim pomáhal s nahráváním nové písničky Mutt pro soundtrack filmu Prci, Prci Prcičky. Díky Finnovi se tento song stal velmi slavným; navíc měl zkušenosti s prací například pro Green Day. Jerry Finn byl prostě ideální producent nové desky Blink-182.

„Když jsem slyšel první písničky z té desky, hned jsem věděl, že jsme si vybrali dobře,“ říká Tom. *„I bez mixu a dalších věcí byly ty písničky prostě skvělé. Věděli jsme, že to bude to nejlepší, co jsme tehdy udělali.“*

„Jerry je hlavně úžasnej, úžasnej člověk a až potom je skvělej producent,“ přidává k tomu Mark. „Vyrostl v punk-rockových kapelách, tu hudbu zná velice dobře. Ví, co v písničkách funguje. Žije hudbou, to je to jediný, o co se stará. Během vteřiny vám dokáže říct, co písnička potřebuje. To on stojí za tím, jak skvěle Enema zní.“

Kapela si navíc s Finnem rozuměla i v osobní rovině. Během jejich společného pobytu ve studiu všichni zažili neuvěřitelné porce legrace, někdy až tak moc, že nějaké nahrávání bylo vedlejší činností.

„Jerry Finn je blázen. Je to jedinej člověk, kterýho jsem kdy potkal, kterej dokáže odpovědět na všechny otázky z Kdo chce být milionářem,“ říká Tom. „On ví prostě všechno, ale používá to jen na to, aby si dělal srandu z druhých. Je to fakt vtipný a když takhle ničí druhý lidi, tak se nemůžete přestat smát. Prostě k nám neuvěřitelně sedl. Když jsme přišli do studia a on se nás zeptal, jestli chceme pracovat, my jsme řekli že ne. A tak jsme prostě dělali něco jinýho. Jo, byla to sranda.“

„Nahrávání je občas docela monotónní, ale s Jerryem se alespoň občas zasmějete,“ říká Mark. „Typickej dej ve studiu vypadal tak, že jsme několikrát nahráli nějakou část písničky a pak jsme se všichni svlíkli a naskákali na Jerryho.“

Když byla deska natočená a všechno bylo hotové, Blink-182 byli na svoji práci maximálně pyšní.

„Když to bylo hotový, byli jsme z toho mimo. Bylo to prostě mistrovské dílo naší kapely. I kdyby se to lidem nelíbilo, my jsme byli spokojení,“ vzpomíná DeLonge. „Cítili jsme se jako Mozart; jasně, později jsme si uvědomili, že jsme byli spíš jako Liberace.“

„Enema byla naše první deska, kterou když jsem si celou poslechl naráz, tak jsem si pomyslel, že přesně takhle jsem chtěl, aby zněla,“ přidává k tomu Hoppus.

Jerry Finn byl výsledkem také ohromen; líbila se mu jak jeho, tak také práce kapely. *„Když jsme to dodělali, myslel jsem si, že to je dobrá deska. Ale po několika letech jsem na ni fakt pyšnej. Jsou na ní úžasné písničky. Žádná není z těch, který byste přeskakovali. Nejdřív jsem si myslel, že to je prostě dobrá deska Blink-182, ale teď vím, že je vynikající album obecně, bez ohledu na kapelu,“* vzpomíná na album Finn.

Ale deska se nelíbila jen těm, kdo na ní pracovali. Album pojmenované „Enema of the state“ se stalo okamžitým hitem. Zlatou desku získalo v USA (za 500 000 prodaných kusů) ještě než se dostalo do obchodů a platinovou (za milion prodaných kopií) jen o několik měsíců později. V současné době se této desky prodalo na celém světě více než 13 milionů kusů³, což z ní činí nejúspěšnější desku v historii Blink-182.

---

³ V květnu 2007.

„Když jsme dostali platinovou desku, nemohl jsem tom uvěřit, to je jasný,“ vzpomíná Travis. „Ale, já nevím, cítil jsem, že si to zasloužíme. Byl jsem fakt šťastnej.“

„Když jsme začínali album nahrávat, lidi byli hodně zvědaví, protože Dude Ranch už dostal zlatou desku,“ říká Hoppus. „Byl na nás docela silnej tlak, abychom po takovém úspěchu udělali dobrý album. Lidi se nás ptali, jestli z toho nemáme tak trochu strach, ale my jsme na něco takovýho vůbec nemysleli. Prostě jsme napsali dobrý písničky.“

Velké sály, ještě větší haly, největší arény

Třetí deska Blink-182 „Enema of the state“ se okamžitě stala neuvěřitelně velkým hitem. Velkou zásluhu na tom měly také tři singly What’s My Age Again?, All the Small Things a Adam’s Song. Zejména tyto tři písničky a jejich videoklipy navždy vtiskly Blink-182 charakteristické rysy, kterých se už kapela nikdy nezbavila.

Videoklipy okamžitě po svém vypuštění ovládly MTV, a to hlavně pořad TRL. Video k What’s My Age Again? natočil Marcos Siega, který kapelu přiměl běhat nahou po ulicích Los Angeles a televizních pořadech. Nahota se tak neodmyslitelně stala přirozenou součástí Blink-182.

„Když jsme ten videoklip natáčeli, tak vtipných bylo asi deset minut,“ vypráví DeLonge. „Zbytek už moc fajn nebyl; postávali jsme skoro nazi na silnici a když někdo projížděl kolem, tak na nás ukazoval fakáče. Když se díváte na videoklip, tak je to vtipný, ale během natáčení to byla otrava. A navíc jsme to museli dělat tři dny.“

Následoval videoklip k All The Small Things, který se stal absolutně nejúspěšnějším videem, které kdy Blink-182 udělali. Scénář byl jednoduchý – parodování boy bandů a popových videoklipů.

„Díky All The Small Things jsem mohl ukázat své taneční vloh,“ směje se Hoppus. „Ve skutečnosti jediný, co si z natáčení videoklipu pamatuju je, že jsem na něm potkal svoji současnou ženu.“

„Já fakt nejsem žádný tanečník a oni mě nutili dělat opravdu demontní věci v tom videoklipu,“ přidává Barker. „Jsem docela stydlivej, když dojde na takový věci, takže to pro mě bylo těžký. Ale když se na to dívám zpětně, tak ten videoklip miluju.“

„Videoklip All The Small Things je prostě úžasnej,“ říká DeLonge. „Mohli jsme si dělat srandu z jiných kapel a nikdo se tak nemohl smát nám a to bylo na tom to nejlepší. I když...lidi se vlastně smějí nám...sakra.“

Ať už se směje kdokoliv komukoliv, videoklip byl a stále je neuvěřitelným hitem. Nikoho tak nepřekvapilo, když dostal cenu MTV za nejlepší videoklip kapely roku 2000. Souběžně s tím kapela získávala desítky tisíc nových fanoušků. A aby je uspokojili, vydali se Blink-182 na podzim roku 1999 na turné pojmenované Loserkids. První turné, které se odehrávalo ve velkých halách, které navíc byly vyprodané.

„Naše první velkolepý turné je dosud moje nejoblíbenější,“ říká DeLonge. „Byla to paráda, protože to bylo poprvé, co jsme dělali něco tak velkého. Cítil jsem se úspěšnej, bylo to úžasný.“

„Před každým večer zapomenete, jak velký ty haly jsou,“ přidává k tomu Hoppus. „Pak ale přijdete na pódium a řeknete si, No doprdele. To je paráda.“

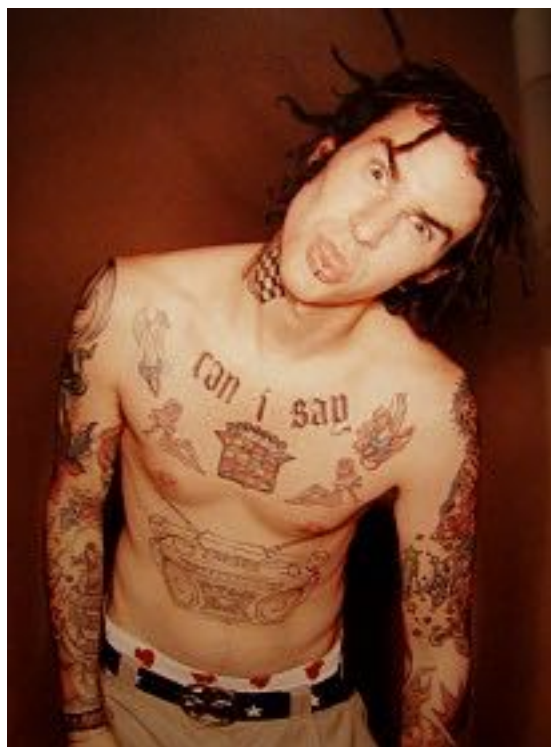
Po Loserkids turné se deska a singly dostaly na vrchol prodejních žebříčků, stejně jako na špice různých hitparád. V létě 2000 si Blink-182 naordinovali turné s názvem „The Mark, Tom and Travis Show, opět ve velkých arénách a motivem starých filmů. Kapela už nyní musela hrát v těch největších halách, které byly k dispozici, aby ukojila fanoušky. A koncerty byly opět vyprodané.

„Když jsme vyprodali Great Western Forum (s kapacitou zhruba 18 000 diváků) v Los Angeles, šel jsem na pódium a jen tak si tam sednul,“ vzpomíná Hoppus. „Nemohl jsem uvěřit, že to moje kapela dokázala. Byl jsem z toho prostě mimo, bylo ve mě spousta emocí. Moc kapel tohle nedokázalo. Nikdy jsem ani nepomyslel, že bychom se tam dostali. Ale dokázali jsme to. Velmi dobře si na ten pocit pamatuju.“

Po dalším úspěšném turné následovalo vydání živáku „The Enema Strike Back: The Mark, Tom and Travis Show“, který byl během turné pořízen společně se slavnými dialogy Marka a Toma mezi písničkami. Díky nim si deska vysloužila v USA slavnou přelepku „nevhodné pro děti“.

Členové Blink-182 v tuto dobu navíc vycítili tu pravou dobu, a tak začali podnikat. Mark s Tomem založili internetový obchod Loserkids prodávající oblečení, vybavení pro skateboarding a snowboarding, ale také hudbu. Jejich cílem bylo, aby všechny tyto věci byly dostupné i těm, kteří nežijí v oblastech plné takových obchodů. Ani Travis nezahálel a otevřel si obchod Famous Stars And Straps specializující se na přezky k páskům. Mimo jiné ale prodával také obrazy Marilyn Monroe, různé oblečení nebo třeba také rámy k obrazům. Bohužel obchod byl zanedlouho radnicí uzavřen. FSAS se tak přesunul na internet a mezi

dealery. Krom podnikání se Travis Barker stále věnoval bicím – nabízel výuku bubnování v rámci místního podniku.

„Víte, dělal jsem to z legrace. Ve skutečnosti jsem za to měl méně peněz, než ostatní učitelé. Ale byla to prostě legrace,“ vzpomíná Barker.

Mark Hoppus se již také od roku 1998 věnoval managementu, kdy měl pod svojí rukou začínající kapelu Fenix TX. Když se její kariéra začala prudce rozvíjet, ustoupil do role spolumanažera, kterou sdílel s manažerem Blink-182 Rickem DeVoe.

A krom toho všeho, všichni tři z Blink-182 si stříhli také role ve filmech. Společně se v roce 1999 objevili v průkopnickém filmu *Prci, Prci Prcičky*. Tom si zahrál prodavače v rychlém občerstvení v komediálním hororu *Ruka Zabiják*. Ale moc přesvědčivý opravdu nebyl.

„Tom si za tu roli zaslouží Oskara!“, směje se Hoppus. *„To, jak pohne hlavou a řekne „Není zač“ – neuvěřitelný! To je prostě geniální.“*

Později se Mark s Tomem ukázali v televizním filmu *Shake, Rattle, and Roll*, kde si zahráli muzikanty Jana a Deana a nahráli písničku *Deadman's Curve*, která se stala součástí soundtracku k filmu.

Rok 2000 byl pro Blink-182 prostě neuvěřitelně úspěšný. Logicky tak muselo následovat jediné – další deska. Psal se rok 2001. Rok, který změnil všechno. Svět i Blink-182...

Nové tisíciletí, doba změn a zvrátů

Na začátku roku 2001 se Blink-182 pustili do nahrávání nové desky. Bylo to logické – megaúspěch Enema of the state ani jiný postup nedovoloval. Tlak major labelu na co nejrychlejší novou nahrávku byl neúprosný a skoro přesně po dvou letech, 12. června 2001, se na pultech nedočkavých obchodů objevila deska Take Off Your Pants and Jacket.

Stejně jako Enema of the State se i nová deska prodávala v neuvěřitelném množství, i když kritika ji strhala. A samotní Blink-182 si o dva roky později postesklí:

„Nemohli jsme dělat to, co jsme chtěli,“ řekl o nahrávání například Tom DeLonge.

Nicméně Blink-182 byli v tuto dobu na samotném vrcholu svojí popularity. Úspěchu napomohly i dva rychle po sobě jdoucí singly – první The Rock Show a následující First Date, které byly doprovázeny osobitými videoklipy přesně ve stylu Blink-182, který tak moc dokázal uhranout miliony mladých po celém světě. Alfou a omegou všeho byla pouze zábava, nic jiného. O nic jiného se tato partička nestarala, neřešila politiku a až na výjimky ani žádné problémy světa. A taky na to byli velmi hrdí.

„Ostatní kapely se chlubí, že předávají nějaký vzkaz, nějaké poselství,“ říká Mark Hoppus. „My ne. A to je náš vzkaz fanouškům – žádné poselství od nás nečekejte.“

A přesně tento svým způsobem ojedinělý přístup uhranul miliony teenagerů, protože stejně jako oni, ani jejich oblíbená kapela neřešila složitá témata. Ale to se velmi rychle mělo změnit. Čas postupoval.

11. září 2001 zaútočili teroristé na dvě budovy Světového obchodního centra v New Yorku, budovu Pentagonu a neúspěšně na Kongres. Během několika minut zemřely dvě tisícovky lidí z celého světa. Pro Evropany, kteří na svém území prožili několik válek, je následná reakce Američanů možná až hysterická, ale přesto pochopitelná. Spojené státy vyjma Pearl Harboru nikdy nebyly na svém území napadeny, a Američané tak žili v bláznivé bublině neohrožitelnosti. 11. září roku 2001 se dá také označit za začátek konce Blink-182.

10. září natočili Blink-182 videoklip ke svému třetímu singlu Stay Together For The Kids, který je zrovna jeden z mála zabývajících se vážnějším tématem – rozpadajících se rodin. Děj videoklipu se odehrává v polorozbořeném domě, který postupně demoluje stroj s velkou koulí. O den později bylo jasné, že tyto scény nejsou vhodné na americký televizní trh. Blink-182 tak videoklip přetočili. Na místě režiséra stál Samuel Bayer, který natočil úchvatný a podstatu vystihující videoklip. Není bez zajímavosti, že Bayer se o pár let později proslavil zejména prací na videoklipech Green Day z desky American Idiot.

Zbytek roku 2001 strávili Blink-182 na velkém turné, jehož evropská část byla ale po zářijových útocích zrušena. A konec roku 2001 dostal kapelu poprvé na okraj propasti.

„Na konci tour v roce 2001 to vypadalo, že s Blink-182 je konec,“ říká Mark Hoppus. „Nemluvalo se o tom, nebylo to oficiální, ale bylo to tak.“

Důvodů bylo hned několik. Tím asi největším byly zdravotní problémy Toma, kterého trápila bolest zad. Lékaři jej léčili antibiotiky, která ale měla vedlejší účinky a DeLonge trpěl neurózami. Vliv na to měl také fakt, že Hoppus i DeLonge se stali otci a jejich snaha být s rodinou tak pochopitelně narostla.

Kapela se tak rozhodla pro pauzu, která byla existenční. Bez ní by skupina těžko mohla dál fungovat tak, jako dřív. Mark, Tom ani Travis se na veřejnosti neobjevovali a nikdo z nich nevěděl, co dělá ten druhý. „Bylo to divný období,“ řekl později Hoppus. „Ale byl to pro kapelu zlom.“

Ale DeLonge v tomto období nezhálel. Poprvé se tak projevil jeho druhé já, kterému nevelí zábava a legrace. DeLongovo druhé já je velmi citlivé vůči okolnímu světu a jeho problémům. DeLonge své druhé já objevil 11. září 2001. Tehdy pochopil, že svět je něco víc než jen kytara a pódium. Fakt zůstává, že DeLongem 11. září otřásl asi nejvíc. Když si udělali začátkem roku 2002 Blink-182 pauzu, DeLonge (trápícího ona bolest zad) začal pracovat na něčem plně jiném, na novém projektu, který je o 180 stupňů jinde než Blink-182.

Svůj projekt pojmenoval Box Car Racer, inspiroval jej název letadla, které svrhlo atomovou bombu na Nagasaki – „Bockscar“. „Jméno tuto kapelu přesně vystihuje,“ říká. „Hudba a texty písniček jsou hlavně o lásce a válce.“ 11. září mělo přímý vliv na vznik projektu, vždyť písnička Elevator je právě o těchto událostech. Připadá vám to v kontextu aktuálních událostí povědomé? Ano, Angels & Airwaves má s Box Car Racer společného víc, než se na první pohled zdá.

V Box Car Racer totiž DeLonge nechal poprvé promluvit své druhé já. A díky Box Car Racer se Blink-182 dostali na okraj propasti podruhé. Když na jaře 2002 album nahrával, hledal vhodné muzikanty. Oslovil druhého kytaristu Davida Kennedyho, a protože nechtěl platit za najatého bubeníka, poprosil Travise Barkera, aby v kapele působil. Na basovku během nahrávání hrál sám, na koncerty najal tatéra Anthony Celestina.

Mark Hoppus toto snášel velice špatně. Cítil se odstrčený a podvedený. O rok později už o tom naplno promluvil:

„Stálo to za hovno. Stálo to za velký hovno,“ říká vzdorovitě. „Beru to hodně osobně, bylo to opravdu těžký a pro Blink-182 to bylo hodně těžký období. Když Tom a Travis začali s BCR, cítil jsem se jako nějaký zapomenutý basák.“

Ale Tom DeLonge projekt Box Car Racer od začátku bral jako jednorázovou věc. Tehdy se domníval, že jednou deskou bude jeho druhé já uspokojeno a on se vrátí do starých „veselých“ kolejí. „Udělal jsem to jen pro sebe,“ říká DeLonge. „Bylo mně úplně jedno, jestli se prodá milion nebo jedna deska.“ Ale i když deska měla velký ohlas, u fanoušků i kritiků, DeLonge nebyl dál ochotný riskovat své přátelství s Hoppusem.

„Neměl jsem v úmyslu nějak poškodit Marka. Mezi námi je hodně citů, proto už žádná další deska Box Car Racer nebude. Nikdy jsem nechtěl, aby to mezi námi způsobilo nějaký problémy.“

Přesto že všichni několikrát prohlásili, že o tom společně mluvili a DeLonge údajně ujišťoval Hoppuse, že Box Car Racer nebude mít na Blink-182 žádný vliv, Hoppuse toto zranilo, a to možná víc, než si dokázal připustit. Nepomohla tomu ani DeLongova nabídka, aby Hoppus nazpíval vokály v písničce Elevator. „Mark se s tím nikdy nedokázal vyrovnat,“ řekl o několik let později DeLonge.

Rok 2002 tak byl pro Blink-182 asi nejkritičtější období, které ale kapela přežila. V dubnu se vydali společně s Green Day na velkolepé tříměsíční turné Pop Disaster, v rámci kterého odehráli na jeden zátaž 47 koncertů. Druhou polovinu roku vyplňoval DeLonge především aktivitami okolo Box Car Racer. Vydány byly dva singly – I Feel So, k němuž samotný DeLonge natočil videoklip, který se dostal také to MTV a slavil poměrně velké úspěchy. Druhý singl There Is propadl, i přes působivý videoklip.

Po turné upadl Box Car Racer do trvalého umělého spánku, přesně tak, jak DeLonge plánoval. Box Car Racer splnil svůj účel jakési DeLongovy terapie, ale na konci roku 2002 nastal čas na něco jiného. Na nové album Blink-182. Zcela nových Blink-182. Kapely, která už s těmi Blink-182 z dřívějších dob měla společného méně, než si chtěli někteří fanoušci připustit.

20

Druhého ledna 2003 začali Blink-182 nahrávat své páté album. A tentokrát bylo vše úplně jinak než dřív. Nejviditelnější změna byla v prostředí. Kapela se totiž nezavřela ve studiu, jak je obvyklé, ale pronajala si rovnou celý dům. Typický rodinný dům v kalifornském Rancho

Santa Fe. Do něj si Blink-182 nastěhovali vše potřebné, vlastně veškerou výbavu, a zřídili si zde nahrávací studio.

„Už jsme to chtěli udělat před několika lety, ale báli jsme se toho,“ říká Tom DeLonge. „Byli jsme v pronajatém baráku a okolo nás všude byli fotky lidí, co tam bydlí. Vždycky, když jsme kolem nich běželi nazí, tak jsme se cítili vinni.“

vliv září
armáda – bratr
politika – kerry
rodina
nová deska
konec